Soiscéal Naofa Íosa Críost de réir

MHARCAIS

Eoin Baiste ag Fógairt

1 Tosach Shoiscéal Íosa Críost, Mac Dé.
2 De réir mar atá scríofa in Íseáia fáidh:
"Feach, cuirim mo theachtaire romhat
a ullmhóidh do bhóthar.
3 Glór duine ag éamh san fhásach:
'Réitígí bóthar an Tiarna,
déanaigí díreach a chosáin.'"
4 Tháinig Eoin ag baisteadh san fhásach agus ag fógairt baiste aithrí chun peacaí a
mhaitheamh. 5 Agus bhí ag teacht amach chuige na daoine ó thír Iúdáia go léir, agus
muintir uile Iarúsailéim, agus iad ag fáil baiste uaidh in abhainn na Iordáine ag admháil a
bpeacaí.
6 Bhí rón camaill mar éadach ar Eoin, crios leathair faoina choim aige, lócaistí agus mil
fhiáin mar bheatha aige. 7 Agus bhíodh sé ag seanmóir á rá: "Tá ag teacht i mo dhiaidh an
té atá níos treise ná mé, agus ní fiú mé cromadh síos chun iall a chuarán a scaoileadh.
8 Bhaist mise le huisce sibh, ach baistfidh seisean sibh leis an Spiorad Naomh."

[9]Lá de na laethanta sin tháinig Íosa ó Nazarat sa Ghailíl agus fuair baisteadh sa Iordáin
ó Eoin. [10]Agus an túisce a tháinig sé aníos as an uisce, chonaic sé na flaithis ag oscailt ó
chéile agus an Spiorad mar a bheadh colm ag teacht anuas air. [11]Agus tháinig glór ó na
flaithis: “Is tú mo Mhac muirneach; is duit a thug mé gnaoi.”

Íosa á Phromhadh ag Sátan

[12]Go luath ina dhiaidh sin, chuir an Spiorad amach faoin bhfásach é [13]agus bhí sé
daichead lá san fhásach á phromhadh ag Sátan. Agus bhí sé in éineacht leis na beithígh
allta; agus bhí na haingil ag freastal air.

Íosa ag Fógairt na Ríochta: Na Chéad Deisceabail

[14]Tar éis Eoin a bheith tugtha ar láimh, tháinig Íosa go dtí an Ghailíl ag fógairt
soiscéal Dé [15]agus ag rá: “Tá an tréimhse caite agus tá ríocht Dé in achmaireacht.
Déanaigí aithrí agus creidigí sa soiscéal.”
[16]Bhí sé ag imeacht leis cois farraige na Gailíle nuair a chonaic sé Síomón agus
Aindrias deartháir Shíomóin agus iad ag caitheamh eangaí san fharraige, mar iascairí a
bhí iontu. [17]Dúirt Íosa leo: “Tagaigí i mo dhiaidh, agus déanfaidh mé díbh iascairí ar
dhaoine.” [18]D’fhág siad na líonta láithreach agus lean siad é. [19]Bhuail sé ar aghaidh
beagán eile agus chonaic sé Séamas mac Zeibidé agus Eoin a dheartháir, iad ina mbád

féin ag ceartú na líonta, agus ghlaoigh sé iad láithreach. [20]D'fhág siad a n-athair Zeibidé
sa bhád, é féin agus an lucht pá, agus ghabh siad leis.

Íosa ag Teagasc agus ag Leigheas i gCafarnáum

[21]Chuaigh siad isteach i gCafarnáum. Agus lá na sabóide féin, ar dhul isteach sa
tsionagóg dó, thosaigh sé ag teagasc. [22]Agus bhí ionadh orthu faoina theagasc; á
dteagasc a bhí sé mar dhuine a mbeadh údarás aige, níorbh ionann agus na scríobhaithe.
[23]Bhí, san am sin, duine sa tsionagóg a raibh smacht ag spiorad míghlan air, agus
scread sé amach: [24]"Há, cad ab áil leat dínn, a Íosa Nazairéanaigh? Chun ár millte a
tháinig tú. Is eol dom cé hé thú: Naomh Dé." [25]Labhair Íosa leis go bagrach: "Bí i do
thost, agus gabh amach as." [26]Bhain an spiorad míghlan rachtaí as an duine, ghlaoigh
amach go hard agus d'imigh as. [27]Agus bhí alltacht chomh mór sin ar chách go raibh siad
ag fiafraí dá chéile: "Cad é an rud é seo?" deiridís: "teagasc nua á dhéanamh le húdarás;
na spioraid mhíghlana féin, fógraíonn sé orthu agus déanann siad rud air." [28]Agus níorbh
fhada gur leath a chlú go fada gearr ar fud cheantar uile na Gailíle.
[29]Ar dhul amach as an tsionagóg dó, chuaigh sé isteach gan mhoill i dteach Shíomóin
agus Aindrias, in éineacht le Séamas agus Eoin. [30]Bhí máthair chéile Shíomóin ina luí
agus an fiabhras uirthi, agus ní dhearna siad aon mhoill gan labhairt leis mar gheall uirthi.
[31]Chuaigh sé anonn chuici, rug ar láimh uirthi agus thóg suas í. D'fhág an fiabhras í agus
thosaigh sí ag freastal orthu.

[32]Nuair a bhí an tráthnóna ann, tar éis luí gréine, thug siad chuige cách a bhí tinn agus
na daoine a raibh deamhain iontu. [33]Bhí an chathair ar fad cruinnithe timpeall an dorais,
[34]agus leigheas sé mórán a bhí tinn ó gach sórt galair, agus chaith sé amach mórán
deamhan, agus ní ligeadh sé do na deamhain labhairt, mar bhí a fhios acu cérbh é.
[35]D'éirigh sé ina shuí ar maidin tamall maith roimh lá, ghabh sé amach agus d'imigh
go dtí áit uaigneach agus bhí sé ansiúd ag guí. [36]Chuaigh Síomón agus a chompánaigh ar
a lorg, [37]agus nuair a fuair siad é dúirt siad leis: "Tá cách do do chuardach." [38]Dúirt sé
leo: "Téanam go dtí áit éigin eile, isteach sna bailte móra atá ar cóngar, chun go mbeinn
ag seanmóir iontu sin freisin, mar is chuige sin a ghabh mé amach." [39]Agus tháinig sé ag
seanmóir ina gcuid sionagóg ar fud na Gailíle go léir agus ag caitheamh na ndeamhan
amach.

Lobhar á Leigheas

[40]Tháinig lobhar chuige ag achainí air agus é ar a dhá ghlúin: "Más áil leat é," ar
seisean, "is féidir duit mé a ghlanadh." [41]Ghlac Íosa trua dó, shín amach a lámh agus
bhain leis: "Is áil," ar seisean leis, "glantar thú!" [42]D'fhág an lobhra é láithreach agus
glanadh é. [43]Labhair Íosa go corraiceach leis agus chuir chun siúil é gan mhoill [44]ag rá
leis: "Ná habair focal le haon duine, féach, ach imigh leat agus taispeáin don sagart thú
féin agus déan, de chionn do ghlanta, an ofráil a d'ordaigh Maois mar fhianaise dóibh."
[45]Ní túisce a d'fhág an duine an láthair, áfach, ná bhí guth ard aige ag leathadh an scéil,

ionas nach bhféadfadh Íosa dul isteach go hoscailte i gcathair feasta, ach fanacht lasmuigh sna háiteanna uaigneacha agus bhítí ag triall air as gach aird.

Pairiliseach á Leigheas

2 Roinnt laethanta ina dhiaidh sin, ar theacht ar ais go Cafarnáum dó, fuarthas fios go
raibh sé sa teach, [2]agus bhí an oiread sin daoine cruinnithe ann nach raibh slí ann fiú
amháin timpeall an dorais, agus bhí sé ag labhairt an bhriathair leo. [3]Tháinig daoine ag
tabhairt pairilisigh chuige ar iompar idir ceathrar. [4]Nuair nárbh fhéidir leo teacht ina ghar
mar gheall ar an slua, nocht siad an díon os a chionn, agus tar éis dóibh poll a dhéanamh,
lig siad síos an tsráideog a raibh an pairiliseach ina luí inti. [5]Nuair a chonaic Íosa an
creideamh a bhí acu, dúirt sé leis an bpairiliseach: “A mhic, tá do pheacaí maite.” [6]Bhí
cuid de na scríobhaithe ina suí ansiúd ag smaoineamh ina gcroí: [7]“Cad a bheir dó seo
labhairt mar sin? Is diamhasla dó é. Cé fhéadann peacaí a mhaitheamh ach amháin Dia?”
[8]Ach thuig Íosa láithreach ina spiorad go raibh an smaoineamh sin ina n-aigne agus dúirt
sé leo: “Cad a bheir na smaointe sin in bhur gcroí? [9]Cé acu is fusa, a rá leis an
bpairiliseach: ‘Tá do pheacaí maite,’ nó a rá: ‘Éirigh, tóg do shráideog, agus siúil’? [10]Ach
chun go mbeadh a fhios agaibh go bhfuil údarás ag Mac an Duine ar an talamh peacaí a
mhaitheamh” – dúirt sé leis an bpairiliseach: [11]Deirim leat, éirigh, tóg do shráideog agus
gabh abhaile.” [12]D’éirigh seisean agus thóg an tsráideog láithreach, agus d’imigh amach
os comhair cách, ionas go raibh alltacht orthu uile agus gur thug siad glóir do Dhia á rá:
“Ní fhacamar a leithéid seo riamh.”

📖

Léiví á Ghlaoch

[13]Chuaigh sé amach arís cois na farraige, agus bhí an slua go léir ag teacht chuige agus
eisean á dteagasc. [14]Agus ag dul thar bráid dó, chonaic sé Léiví mac Alfáias ina shuí in
oifig an chustaim agus dúirt leis: “Lean mise.” D’éirigh seisean agus lean sé é. [15]Agus
nuair a bhí sé ag bord ina theach, bhí mórán poibleacánach agus peacach ina suí le hÍosa
agus lena dheisceabail, mar bhí mórán díobh á leanúint. [16]Nuair a chonaic scríobhaithe na
bhFairisíneach go raibh sé ag ithe leis na peacaigh agus na poibleacánaigh, dúirt siad lena
dheisceabail: “Cén fáth a mbíonn sé ag ithe agus ag ól le poibleacánaigh agus le
peacaigh?” [17]Ar a chloisteáil sin d’Íosa dúirt sé leo: “Ní ag na daoine atá slán a bhíonn gá
le lia ach ag na daoine atá tinn. Ní fíréin a tháinig mé a ghlaoch ach peacaigh.”

Ceist faoin Troscadh

[18]Bhí troscadh á dhéanamh ag deisceabail Eoin agus ag na Fairisínigh, agus tháinig
daoine á rá leis: “Cén fáth a ndéanann deisceabail Eoin agus deisceabail na bhFairisíneach
troscadh, agus nach ndéanann do dheisceabailse troscadh?” [19]Dúirt Íosa leo: “An féidir le
hógánaigh na bainise troscadh a dhéanamh le linn don fhear nuaphósta bheith leo? Fad a
bhíonn an fear nuaphósta leo, ní féidir dóibh troscadh a dhéanamh. [20]Ach tiocfaidh na
laethanta nuair a bheidh an fear nuaphósta tógtha uathu, agus ansin déanfaidh siad
troscadh an lá sin. [21]Ní fhuafadh aon duine preabán d’éadach gan ramhrú ar sheanbhrat:
dá ndéanfadh, bhainfeadh an paiste rud éigin as – an nua as an sean – agus ba mhiste an

stróiceadh é. [22]Ná ní chuirfeadh aon duine fíon nua i seanseithí: dá gcuirfeadh, phléascfadh an fíon na seithí, agus bheadh idir fhíon agus sheithí millte. Ach fíon nua i seithí nua!”

Dhá Cheist faoi Dhlí na Sabóide

[23]Ansin, lá sabóide, nuair a bhí sé ag gabháil trí na goirt arbhair, thosaigh a dheisceabail ag stoitheadh na ndias agus iad ag siúl na slí. [24]Dúirt na Fairisínigh leis: “Féach, cén fáth a bhfuil siad ag déanamh ruda nach dleathach sa tsabóid?” [25]Dúirt sé leo: “Nár léigh sibh riamh faoin rud a rinne Dáiví nuair a bhí sé i ngá agus ocras air, é féin agus a chompánaigh: [26]mar a chuaigh sé isteach i dteach Dé, in aimsir Aibiatár an t-ardsagart, agus d’ith builíní na fianaise nach dleathach a ithe ach do na sagairt, agus mar a thug fós dá chompánaigh iad?” [27]Agus dúirt sé leo: “Rinneadh an tsabóid ar son an duine, ní dhearnadh an duine ar son na sabóide; [28]sa chaoi go bhfuil Mac an Duine ina mháistir ar an tsabóid féin.”

3 Chuaigh sé isteach sa tsionagóg uair eile, agus bhí fear ann a raibh lámh leis seargtha, [2]agus bhíodar ag faire air féachaint an leigheasfadh sé é lá na sabóide chun go gciontóidís é. [3]Dúirt sé le fear na láimhe seargtha: “Tar i leith.” [4]Agus dúirt sé leo: “Cé acu is dleathach a dhéanamh lá sabóide, an mhaith nó an t-olc, beatha a shaoradh nó a mharú?” Ach ní raibh focal astu. [5]Agus ar dhearcadh timpeall le fearg orthu uile, agus brón air mar gheall ar dhúire a gcroí, dúirt sé leis an duine: “Sín amach do lámh.” Shín,

agus bhí a lámh slán arís. [6]Ghabh na Fairisínigh amach, agus rinne siad comhairle
láithreach leis na Héaródaigh ina aghaidh conas a mhillfidís é.

Na Sluaite ag Leanúint Íosa

[7]Chuaigh Íosa i leataobh i dtreo na farraige, é féin agus a dheisceabail, agus lean slua
mór ón nGailíl é – ó Iúdáia fós, [8]ó Iarúsailéim, ó Idiúmáia, ón taobh thall den Iordáin,
agus ó thimpeall na Tuíre agus na Síodóine, tháinig slua mór chuige, nuair a chuala siad a
raibh á dhéanamh aige. [9]Agus dúirt sé lena dheisceabail bád a bheith ullamh acu dó mar
gheall ar an slua le heagla go mbeidís ag brú air. [10]Mar bhí sé tar éis mórán daoine a
leigheas, sa chaoi, iad seo uile a raibh aicídí orthu, go mbídís ag plódú air chun baint leis.
[11]Agus nuair a d'fheiceadh na spioraid mhíghlana é, chaithidís iad féin síos roimhe agus
screadadh siad amach: "Is tú Mac Dé!" [12]Ach d'ordaigh sé go dian dóibh gan é chur in
iúl.

An Dáréag á dToghadh

[13]Chuaigh sé an sliabh suas agus ghlaoigh sé chuige iad seo ab áil leis féin. Tháinig
siad chuige, [14]agus cheap sé dáréag mar chompánaigh aige féin agus chun go gcuirfeadh
sé uaidh iad ag seanmóir, [15]agus údarás acu chun na deamhain a chaitheamh amach.
[16]Cheap sé an dáréag, Síomón ar ar thug sé Peadar mar ainm, [17]Séamas mac Zeibidé agus
Eoin deartháir Shéamais ar thug sé Bóanaeirgis mar ainm orthu, is é sin, clann na toirní,

[18]Aindrias, Pilib, Parthalán, Matha, Tomás, Séamas mac Alfáias, Tadáias, Síomón an
Cananáiach, [19]agus Iúdás Isceiriót an fear a bhraith é.

Diamhasla na Scríobhaithe

[20]Chuaigh sé isteach agus tháinig an slua le chéile arís sa chaoi nár fhéad siad fiú
amháin béile a ithe. [21]Agus nuair a fuair a mhuintir scéala air, ghabh siad amach d'fhonn
breith air, mar bhí siad ag rá: "As a mheabhair atá sé." [22]Agus na scríobhaithe a bhí tar éis
teacht anuas ó Iarúsailéim, deiridís: "Béalzabúl atá ann," agus "Is trí phrionsa na
ndeamhan a chaitheann sé na deamhain amach." [23]Ghlaoigh sé chuige iad agus labhair sé i
bparabail leo: "Conas a fhéadann Sátan Sátan a chaitheamh amach? [24]Má bhíonn ríocht ar
deighilt ina haghaidh féin, ní fhéadann an ríocht sin seasamh. [25]Agus má bhíonn teaghlach
ar deighilt ina aghaidh féin, ní fhéadfaidh an teaghlach sin seasamh. [26]Agus má tá Sátan
éirithe amach ina aghaidh féin agus é ar deighilt, ní fhéadann sé seasamh. [27]Ach ní
fhéadfadh duine ar bith dul isteach i dteach an fhir láidir agus a urra tí a chreachadh gan
an fear láidir a chur i ngéibheann ar dtús, agus ansin ní miste dó a theach a chreachadh.
[28]"Deirim libh go fírinneach, maithfear don chine daonna a gcuid peacaí agus cibé
diamhaslaí a dhéanfaidh siad, [29]ach duine ar bith a dhéanfaidh diamhasla in aghaidh an
Spioraid Naoimh, ní bheidh maithiúnas le fáil aige go deo, ach tá sé ciontach i bpeaca
síoraí," –[30]mar go ndúirt siad: "Tá spiorad míghlan ann."

Máthair Chríost agus a Bhráithre

[31]Ansin tháinig a mháthair agus a bhráithre, agus ina seasamh dóibh amuigh chuir siad
scéala chuige ag glaoch air. [32]Bhí slua ina suí timpeall air, agus dúirt siad leis: “Tá do
mháthair agus do bhráithre amuigh do d’iarraidh.” [33]Dúirt sé leo á bhfreagairt: “Cé hiad
mo mháthair agus mo bhráithre?” [34]Agus ag dearcadh dó ar a raibh ina suí timpeall air,
dúirt: “Seo iad mo mháthair agus mo bhráithre! [35]Óir, duine ar bith a dhéanfaidh toil Dé,
sin é mo bhráthair agus mo shiúr agus mo mháthair.”

Parabal an tSíoladóra

4 Thosaigh sé ag teagasc cois na farraige uair eile, agus bhailigh slua chomh líonmhar
sin chuige go ndeachaigh sé isteach i mbád agus gur shuigh inti ar farraige, agus bhí
an slua go léir le hais na farraige ar an talamh. [2]Rinne sé mórán nithe a theagasc dóibh i
bparabail, agus dúirt sé leo ina chuid teagaisc: [3]“Éistigí liom! Chuaigh an síoladóir amach
ag cur an tsíl. [4]Agus sa síolchur, thit cuid den ghrán le hais an bhóthair agus tháinig an
éanlaith á ithe suas. [5]Thit cuid eile den ghrán ar an gcreagán, áit nach raibh mórán
ithreach ann dó, agus d’eascair sé gan mhoill de bhrí nach raibh an ithir dhomhain aige;
[6]agus nuair d’éirigh an ghrian loisceadh é, agus toisc nach raibh fréamh aige d’fheoigh sé.
[7]Thit cuid eile den ghrán sa deilgneach, agus d’fhás an deilgneach aníos agus phlúch é,
agus níor thug sé aon toradh uaidh. [8]Ach thit gráinní eile ar an talamh maith agus thug

toradh uathu ag fás suas agus ag méadú, agus bhí barr air faoi thríocha agus faoi sheasca
agus faoi chéad.” [9]Agus dúirt sé: “An té a bhfuil cluas chun éisteachta air, éisteadh!”
[10]Nuair a bhí sé ina aonar, iad seo a bhíodh ina thimpeall leis an dáréag, d’fhiafraigh
siad de i dtaobh na bparabal. [11]Dúirt sé leo: “Tá rúndiamhair ríocht Dé tugtha daoibhse;
ach dóibh seo atá amuigh, is i bparabail a bhíonn an uile ní, [12]chun go

‘mbreathnóidís go deimhin ach nach bhfeicfidís,
agus go gcluinfidís go deimhin ach nach dtuigfidís,
d’eagla go n-iompóidís agus go maithfí dóibh.’”

[13]Agus dúirt sé leo: “An ea nach dtuigeann sibh an parabal seo? Conas a gheobhaidh sibh
fios ar na parabail uile? [14]Síolann an síoladóir an briathar. [15]Na daoine seo le hais an
bhóthair, mar a shíoltar an briathar, is daoine iad agus nuair a chluineann siad, tagann
Sátan láithreach agus tógann an briathar a shíoltar iontu. [16]Mar an gcéanna, is iad na
daoine a ghlac an síol ar an gcreagán, iad seo a ghabhann an briathar chucu le háthas
láithreach nuair a chluineann siad é, [17]ach ní bhíonn fréamh acu iontu féin ach iad
neamhbhuan agus ansin, nuair a bhíonn trioblóid nó géarleanúint ann mar gheall ar an
mbriathar, cliseann orthu láithreach. [18]Daoine eile iad seo a ghlac an síol sa deilgneach: is
iad siúd na daoine a chuala an briathar, [19]ach go dtagann cúraimí an tsaoil agus mealladh
an tsaibhris agus mianta i rudaí eile isteach, go bplúchann siad an briathar agus fágtar gan
toradh é. [20]Agus iad seo a ghlac an síol ar an talamh maith, is iad seo na daoine a
chluineann an briathar agus a ghabhann chucu é, agus a thugann toradh uathu faoi
thríocha agus faoi sheasca agus faoi chéad.”

Tá an Teagasc le Foilsiú

[21]Dúirt sé leo: “An dtugtar lampa isteach chun go gcuirfí faoi bhéal peice é, nó faoi
leaba? Nach ar chrann solais atá sé le cur? [22]Óir níl aon ní faoi cheilt ach chun go mbeadh
sé soiléir, ná aon ní ina rún ach chun go dtiocfadh sé chun solais. [23]Má bhíonn cluasa
chun éisteachta ar aon duine éisteadh sé!”
[24]Dúirt sé leo: “Bígí aireach faoina gcluineann sibh. Is de réir an tomhais lena
dtomhaiseann sibh a thomhaisfear chugaibh, agus tabharfar tuilleadh daoibhse a
chluineann. [25]Óir an duine a mbíonn ní aige, tabharfar dó, agus an duine a bhíonn gan ní
bainfear de fiú amháin a mbíonn aige.”

Parabal an tSíl a Bhorrann uaidh Féin

[26]Agus dúirt: “Is amhlaidh atá ríocht Dé, mar a scaipfeadh duine síol ar an talamh,
[27]agus go gcodlódh sé féin agus go n-éireodh, oíche agus lá, agus go mbeadh an síol ag
eascar agus ag fás gan fhios dó. [28]Tugann an talamh toradh uaidh féin, an geamhar ar
dtús, an dias ansin, ansin an gráinne iomlán sa dias. [29]Nuair a bhíonn an barr aibí, tugann
sé an corrán dó gan mhoill de bhrí go mbíonn an fómhar ar fáil.”

An Gráinne Mustaird

[30]Agus dúirt: “Cad leis a gcuirfimid ríocht Dé i gcomparáid, nó cén parabal a
luafaimid léi? [31]Tá sí mar a bheadh gráinne de shíol mustaird, atá ar an ngráinnín síl is lú

ar bith de na síolta go léir nuair a bhíonn sé á chur sa talamh, [32]ach nuair a bhíonn sé curtha, fásann sé suas agus bíonn ar an gceann is mó de na glasraí go léir agus cuireann sé craobhacha móra amach sa chaoi go bhféadann éanlaith an aeir dul ar foscadh faoina scáth.”

[33]Is trí mhórchuid parabal den sórt sin a bhíodh sé ag labhairt an bhriathair leo, de réir mar a d’fhéad siad éisteacht leis. [34]Ní labhraíodh sé leo gan pharabal, ach go míníodh sé gach aon ní dá dheisceabail féin os íseal.

Smacht ag Críost ar na Dúile

[35]Nuair a bhí an tráthnóna ann an lá sin, dúirt sé leo: “Téimis trasna anonn.” [36]Agus ag fágáil an tslua ina ndiaidh, thug siad leo é sa bhád mar a bhí sé, agus bhí báid eile á thionlacan. [37]D’éirigh cuaifeach mór gaoithe, agus bhí na farraigí ag bualadh an bháid sa chaoi go raibh sí ag líonadh cheana féin. [38]Bhí sé féin i ndeireadh an bháid ina chodladh agus a cheann ar an bpillín, agus mhúscail siad é agus dúirt leis: “A Mháistir, an ea nach cás leat go bhfuil an bás againn?” [39]Agus ar dhúiseacht dó, bhagair sé ar an ngaoth agus dúirt leis an bhfarraige: “Éist, bí socair!” Agus thit an ghaoth, agus bhí sé ina théigle mhór. Dúirt sé leo: [40]“Cén fáth a bhfuil an eagla seo oraibh? An ea nach bhfuil creideamh agaibh?” [41]Bhí uamhan agus eagla orthu agus bhí siad á rá eatarthu féin: “Cé hé an duine seo, más ea, a rá go ndéanann gaoth agus farraige rud air?”

An Deamhnaíoch Geiriséanach

5 Tháinig siad go dtí an taobh eile den fharraige, go dtí tír na nGeiriséanach, [2]agus ar
theacht amach as an mbád dó, tháinig faoina dhéin as na tuamaí duine a raibh spiorad
míghlan ann [3]a bhíodh ina chónaí sna tuamaí; agus ní fhéadfadh aon duine é cheangal
feasta, le slabhra féin; [4]óir is minic roimhe sin a cheanglaítí le geimhle agus le slabhraí é,
ach shracadh sé na slabhraí as a chéile, agus bhriseadh sé na geimhle, agus níorbh fhéidir
le haon duine é smachtú. [5]Agus bhíodh sé de ghnáth de lá agus d'oíche sna tuamaí agus
ar na sléibhte, é ag screadach agus á ghreadadh féin le clocha. [6]Nuair a chonaic sé Íosa i
bhfad uaidh, rith agus d'umhlaigh dó, [7]agus ag screadach de ghlór ard dúirt: "Cad ab áil
leat díom, a Íosa, a Mhic Dé ró-aird? Cuirim ort, as ucht Dé, gan mé a chrá," [8]óir bhí sé
á rá leis: "Gabh amach as an duine, a spioraid mhíghlain." [9]Agus d'fhiafraigh de: "Cad is
ainm duit?" Dúirt sé leis: "Léigiún is ainm dom, óir tá mórán againn ann." [10]Agus bhí sé
ag achainí air go crua gan iad a chur as an tír. [11]Bhí, ansiúd ar an sliabh, tréad mór muc
ar féarach, [12]agus rinne siad achainí air: "Cuir ag triall ar na muca sinn, go dtéimis isteach
iontu." [13]Thug sé an cead dóibh. Tháinig na spioraid mhíghlana amach agus chuaigh siad
isteach sna muca; agus chuaigh an tréad ina ruathar le fána, timpeall dhá mhíle díobh,
isteach san fharraige agus bádh san fharraige iad. [14]Theith na mucaithe a bhí ina bhfeighil,
agus d'inis siad an scéal sa chathair agus sna feirmeacha. Tháinig na daoine amach go
bhfeicfidís cad é an rud é seo a tharla. [15]Agus tháinig siad ag triall ar Íosa agus chonaic
siad an deamhnaíoch ina shuí agus a chuid éadaigh air, ina cheartmheabhair, an duine
céanna a mbíodh an léigiún ann; agus bhí uamhan orthu. [16]D'inis an lucht féachana dóibh

cad a tharla don deamhnaíoch, agus mar gheall ar na muca. [17]Agus thosaigh siad ag
achainí ar Íosa imeacht óna gceantar. [18]Ag dul ar bord an bháid dó, rinne an fear a
mbíodh an deamhan ann achainí air bheith ina chuideachta, [19]ach ní ligfeadh sé dó ach
dúirt leis: “Imigh leat abhaile chun do mhuintire féin agus inis dóibh a bhfuil déanta ag an
Tiarna duit agus mar a rinne sé trócaire ort.” [20]Agus d’imigh sé leis agus thosaigh ag
fógairt i nDeacapoil a raibh déanta ag Íosa dó, agus bhí ionadh ar chách.

Iníon láras: Leigheas na Mná sa Slua

[21]Ar theacht trasna do Íosa sa bhád go dtí an taobh eile, bhailigh slua mór ina
thimpeall, agus bhí sé le hais na farraige. [22]Tháinig duine de chinn urra na sionagóige,
arbh ainm dó Iáras, agus ar a fheiceáil dó, chaith sé é féin ag a chosa [23]agus rinne achainí
go crua air ag rá: “Tá m’iníon bheag ar phointe an bháis. Tar agus cuir do lámha uirthi
chun go mbeadh sí slán agus go mairfeadh.” [24]D’imigh sé lena chois agus bhí slua mór á
leanúint agus bhí siad ag plódú air.

[25]Agus bean a raibh rith fola uirthi ar feadh dhá bhliain déag, [26]agus a bhí tar éis mórán
a fhulaingt óna lán lianna agus a raibh aici a chaitheamh, agus nárbh fhearrde í é, ach gur
mhó a bhí sí ag dul in olcas, [27]nuair a chuala sí scéala mar gheall ar Íosa, tháinig sí taobh
thiar de sa slua agus bhain sí lena bhrat; [28]mar dúirt sí: “Má bhainim lena chuid éadaigh
fiú amháin, beidh mé slán.” [29]Agus stad an doirteadh fola aici láithreach, agus mhothaigh
sí ina corp go raibh sí leigheasta óna gearán. [30]Ach d’airigh Íosa ann féin go ndeachaigh
brí amach uaidh, chas sé timpeall láithreach sa slua agus dúirt: “Cé bhain le mo chuid
eádaigh?” [31]Dúirt a dheisceabail leis: “Feiceann tú an slua ag plódú ort, agus deir tú ‘Cé

bhain liom?’” [32]Agus dhearc sé ina thimpeall féachaint cé rinne é. [33]Ach ó thuig an bhean cad a bhí déanta inti, tháinig sí go critheaglach agus chaith í féin síos roimhe agus d’inis an fhírinne go léir dó. [34]Dúirt sé léi: “A iníon, do chreideamh a shlánaigh thú. Imigh leat faoi shíocháin, agus bí slán ó do ghearán.”

[35]Le linn dó bheith ag caint tháinig daoine ó theach cheann urra na sionagóige ag rá: “Tá d’iníon tar éis bháis; cén fáth a mbeifeá ag cur as don Mháistir níos mó?” [36]Ba chlos d’Íosa an comhrá agus dúirt le ceann urra na sionagóige: “Ná bíodh eagla ort; ach amháin creid.” [37]Agus ní ligfeadh sé do dhuine ar bith dul leis ach Peadar agus Séamas agus Eoin deartháir Shéamais. [38]Ar theacht dóibh go dtí teach cheann urra na sionagóige, chonaic sé an callán agus na daoine ag gol agus ag olagón go hard. [39]Agus ar dhul isteach dó dúirt sé leo: “Cén fáth a bhfuil sibh ag déanamh calláin agus ag gol? Ní marbh atá an leanbh ach ina codladh.” [40]Agus bhí siad ag fonóid faoi. Ach chuir sé amach iad uile, agus rug sé leis athair agus máthair an linbh agus iad seo a bhí leis, agus chuaigh isteach mar a raibh an leanbh ina luí. [41]Agus rug sé greim láimhe uirthi agus dúirt léi: “Talitá cúm” – focal a chiallaíonn: “A chailín bhig, deirim leat, éirigh!”

[42]D’éirigh an cailín agus shiúil sí thart, mar bhí sí dhá bhliain déag. Agus bhí ionadh agus alltacht orthu. [43]Ach chuir sé mar acht orthu go crua gan a fhios seo a bheith ag aon duine, agus dúirt rud le hithe a thabhairt di.

Íosa ina Dhúiche Féin

6 D’imigh sé as an áit sin agus tháinig sé ina dhúiche féin, agus lean a chuid deisceabal é. [2]Agus ar an tsabóid thosaigh sé ag teagasc sa tsionagóg, agus ghabh iontas mórán

dár chuala é; agus deiridís: “Cá bhfuair sé seo an méid sin? Agus cén eagna í seo a tugadh dó agus na míorúiltí móra seo a dhéantar trína lámha? [3]Nach é seo an saor adhmaid, mac Mhuire agus bráthair Shéamais agus Iósaef agus Iúdáis agus Shíomóin? Agus nach bhfuil a shiúracha anseo inár measc?” Agus ghlac siad scannal ann. [4]Ach dúirt Íosa leo: “Ní bhíonn fáidh faoi neamhchion ach amháin ina dhúiche féin agus i measc a ghaolta féin agus ina theaghlach féin.” [5]Agus ní fhéadfadh sé míorúilt ar bith a dhéanamh ansiúd ach amháin a lámha a chur ar bheagán othar agus iad a leigheas, [6]agus rinne sé ionadh dá ndíchreideamh.

Agus ghabh Íosa timpeall ar fud na mbailte ag teagasc.

Misean na nAspal

[7]Ghlaoigh sé an dáréag chuige agus thosaigh á gcur amach ina mbeirt agus ina mbeirt, agus thug údarás dóibh ar na spioraid mhíghlana. [8]D’ordaigh sé dóibh gan aon ní a bhreith leo i gcomhair an bhóthair ach amháin bata – arán ná tiachóg ná airgead sa chrios; [9]ach cuaráin a chur orthu, “agus ná cuirigí dhá ionar oraibh”. [10]Agus dúirt sé leo: “Cibé áit a dtéann sibh isteach i dteach, cuirigí fúibh ann nó go mbeidh sibh ag fágáil na háite. [11]Agus áit ar bith nach nglacfaidh libh agus nach áil leo éisteacht libh, gabhaigí amach as sin agus croithigí an deannach atá faoi bhur gcosa mar fhianaise ina n-aghaidh.” [12]Agus ar dhul amach dóibh d’fhógair siad aithrí a dhéanamh [13]agus chaith siad amach mórán deamhan agus rinne siad mórán othar a ungadh le hola agus leigheas siad iad.

Bás Eoin Baiste

[14]Chuala Héaród rí mar gheall air, mar bhí a ainm in airde, agus dúirt: “Tá Eoin Baiste
éirithe ó mhairbh, agus sin é an fáth a bhfuil na míorúiltí á n-oibriú tríd.” [15]Dúirt daoine
eile: “Éilias atá ann.” Dúirt daoine eile: “Is fáidh é, ina dhuine de na fáithe.” [16]Ach nuair a
chuala Héaród mar gheall air, dúirt: “Eoin úd, ar bhain mé an ceann de, is é atá éirithe.”
[17]Óir is amhlaidh a chuir Héaród ordú amach Eoin a ghabháil agus a chur i ngéibheann
i bpríosún mar gheall ar Héaróidias, bean Philib a dheartháir, mar bhí sé tar éis í a
phosadh. [18]Óir dúirt Eoin le Héaród: “Ní ceadmhach duit bean do dhearthár a bheith
agat.” [19]Bhí olc ag Héaróidias chuige agus b’áil léi é mharú ach ní fhéadfadh, [20]óir bhí
eagla ar Héaród roimh Eoin, ó bhí a fhios aige gur dhuine cóir naofa é, agus choinnigh sé
slán é, agus nuair a chuala sé a chomhrá, bhí sé go mór trí chéile ach thug sé cluas dó go
fonnmhar. [21]Agus tháinig uair na faille nuair a thug Héaród fleá, i gcuimhne lae a
bhreithe, do lucht a chúirte agus d’oifigigh agus do chinn phobail na Gailíle; [22]agus
tháinig iníon Héaróidias isteach agus rinne sí rince, agus thaitin sé le Héaród agus leo seo
a bhí ag bord leis. Dúirt an rí leis an gcailín: “Iarr orm cibé ní is mian leat agus
tabharfaidh mé duit é.” [23]Agus thug sé a mhionn di: “Cibé ní a iarrfaidh tú orm
tabharfaidh mé duit é, go dtí leath mo ríochta.” [24]Ghabh sise amach agus dúirt sí lena
máthair: “Cad a iarrfaidh mé?” Dúirt sí siúd: “Ceann Eoin Baiste.” [25]Tháinig sí isteach
faoi dheifir láithreach go dtí an rí agus d’iarr air ag rá: “Is mian liom go dtabharfá dom ar
mhias gan mhoill ceann Eoin Baiste.” [26]Tháinig buaireamh mór ar an rí, ach mar gheall ar
a chuid mionn agus ar na daoine a bhí ag bord, níorbh áil leis dul siar ar a fhocal léi,

[27]agus chuir an rí duine den gharda amach láithreach agus d'ordaigh a cheann a thabhairt
isteach. D'imigh seisean agus dhícheannaigh sé sa phríosún é, [28]agus thug sé a cheann
isteach ar mhias agus thug don chailín é agus thug an cailín dá máthair é. [29]Ar a
chloisteáil sin dá dheisceabail, tháinig siad agus thóg a chorp agus chuir i dtuama é.

Céad Mhíorúilt na mBuilíní agus na nlasc

[30]Tháinig na haspail le chéile timpeall ar Íosa agus d'inis siad dó a raibh déanta acu
agus a raibh de theagasc tugtha acu. [31]Dúirt sé leo: "Tagaigí sibhse go dtí áit uaigneach
ar leithligh agus glacaigí bhur suaimhneas tamall" – óir bhí mórán daoine ag teacht agus
ag imeacht agus ní raibh am chun bia féin acu. [32]D'imigh siad leo i mbád go dtí áit
uaigneach ar leithligh. [33]Agus chonaic mórán ag imeacht iad agus d'aithin siad iad, agus
rith siad ann dá gcois as na cathracha uile agus bhain siad an áit amach rompu.
[34]Ag teacht i dtír dó chonaic sé slua mór, agus ghlac sé trua dóibh mar go raibh siad
mar a bheadh caoirigh gan aoire, agus thosaigh sé ag muineadh mórán nithe dóibh.
[35]Nuair a bhí an lá ag dul i ndéanaí, tháinig a dheisceabail chuige agus dúirt siad: "Áit
uaigneach é seo, agus tá sé déanach feasta. [36]Scaoil uait iad go rachaidís isteach sna
feirmeacha agus sna bailte mórthimpeall ag ceannach rud éigin le hithe dóibh féin."
[37]Dúirt sé leo á bhfreagairt: "Tugaigí sibhse rud le hithe dóibh." Dúirt siad leis: "An ea go
rachaimid ag ceannach luach dhá chéad déanar d'arán agus é a thabhairt dóibh le hithe?"
[38]Dúirt sé leo: "Cé mhéad builín atá agaibh? Imígí agus faighigí amach." Ar fháil amach
dóibh dúirt siad: "Tá cúig cinn, agus dhá iasc." [39]Agus d'ordaigh sé dóibh uile luí fúthu

ina mbuíonta ar an bhféar glas, [40]agus lig siad fúthu ina ngasraí, ina gcéadta agus ina gcaogaidí. [41]Thóg sé na cúig builíní agus an dá iasc, agus, ar dhearcadh suas chun na bhflaitheas dó, bheannaigh sé agus bhris na builíní agus thug do na deisceabail iad chun go gcuirfidís os a gcomhair iad, agus roinn sé an dá iasc ar chách. [42]D'ith siad uile agus bhí siad sách. [43]Agus thóg siad lán dhá chiseán déag de bhruscar agus den iasc. [44]Cúig mhíle fear an líon a d'ith na builíní.

Íosa ag Siúl ar an bhFarraige

[45]Ansin chuir sé d'fhiacha ar a dheisceabail dul ar bord agus imeacht roimhe go dtí an taobh thall, go dtí Béatsáide, fad a bheadh sé féin ag scaoileadh an tslua uaidh. [46]Tar éis dó iad a chur chun siúil, d'imigh sé faoin sliabh chun guí. [47]Agus nuair a bhí sé déanach, bhí an bád amuigh ar an bhfarraige agus eisean ina aonar ar tír. [48]Ar a fheiceáil dó go raibh siad ar saothar ag na maidí rámha, mar bhí an ghaoth ina gcoinne, tháinig sé chucu, timpeall an ceathrú faire den oíche, agus é ag siúl ar an bhfarraige, agus bhí sé ar tí dul tharstu. [49]Shíl siad gur taibhse a bhí ann agus scread siad amach, [50]mar chonaic siad uile é agus bhíodar buartha. Ach labhair sé leo láithreach agus dúirt leo: "Bíodh misneach agaibh! mise atá ann, ná bíodh eagla oraibh." [51]Tháinig sé isteach sa bhád chucu agus thit an ghaoth. [52]Agus tháinig alltacht thar na bearta orthu, mar níor thuig siad mar gheall ar na builíní, ach bhí a gcroí go dúr.

Íosa i nGeinéasaireit

[53]Ar dhul trasna dóibh, bhuail siad talamh ag Geinéasaireit agus tháinig chun leaba
ancaire. [54]Agus ar theacht as an mbád dóibh, d'aithin na daoine é agus rith siad ar fud an
cheantair sin ar fad, [55]agus thosaigh siad ag breith na ndaoine a bhí tinn ar a gcuid
sráideog chun na háite ar chuala siad é bheith. [56]Agus cibé áit a dtéadh sé; sna bailte, sna
cathracha, sna feirmeacha, chuiridís lucht tinnis ina luí sna háiteanna poiblí agus
dhéanaidís achainí air go mbainfidís le scothóg a bhrait fiú amháin, agus a mbaineadh,
shlánaítí iad.

Traidisiún na nGiúdach agus an Dlí

7 Na Fairisínigh agus cuid de na scríobhaithe a bhí tar éis teacht ó Iarúsailéim,
chruinnigh siad le chéile chuige, [2]agus nuair a chonaic siad go raibh cuid dá
dheisceabail ag caitheamh a gcoda le lámha neamhghlana, is é sin, le lámha nach raibh
nite – [3]óir, na Fairisínigh agus na Giúdaigh uile, ní chaitheann siad a gcuid gan a lámha a
ní, ag coinneáil traidisiún na sinsear; [4]agus an rud a thagann ón margadh, ní itheann siad
gan uisce a chroitheadh air, agus tá mórán nithe eile a choinníonn siad ó shinsearacht,
cupaí a ní agus corcáin agus soithí práis –[5]d'fhiafraigh na Fairisínigh agus na scríobhaithe
de: "Cén fáth nach siúlann do dheisceabail de réir thraidisiún na sinsear ach a gcuid bia a
chaitheamh le lámha neamhghlana?" [6]Dúirt sé leo: "Is breá an tairngreacht a rinne Íseáia
mar gheall oraibhse, bréagchráifigh, mar atá scríofa:

‘Tugann an pobal seo onóir dom ó bheola
ach is fada uaim atá a gcroí;
7 is díomhaoin dóibh bheith do m’adhradh
óir níl sa teagasc a mhúineann siad
ach aitheanta daonna.’
8 “Fágann sibh aithne Dé agus coinníonn sibh traidisiún na ndaoine, níochán corcán agus
cupaí, agus déanann sibh mórán nithe eile den sórt sin.” 9 Agus dúirt sé leo: “Is breá mar a
chuireann sibh aithne Dé ar gcúl chun go gcoimeádfadh sibh bhur dtraidisiún. 10 Óir dúirt
Maois: ‘Tabhair onóir do d’athair agus do do mháthair’; agus: ‘An té a labhraíonn go
haithiseach lena athair nó lena mháthair, bíodh ciorrú an bháis air.’ 11 Ach is é a deir
sibhse: Má deir duine lena athair nó lena mháthair: ‘Ní ar bith de mo chuidse a
d’fhéadfadh dul chun sochair duitse, is Corbán, is é sin, is tabhartas don Tiarna é’, 12 ní
ligeann sibh dó feasta rud ar bith a dhéanamh dá athair nó dá mháthair, 13 ag cur briathar
Dé ar neamhní tríd an traidisiún seo agaibh a fhágann sibh ag bhur sliocht. Agus déanann
sibh mórán nithe den sórt sin.”

Fíorghlaine agus Glaine Bhréige

14 Ghlaoigh sé an slua chuige arís agus dúirt sé leo: “Éistigí sibh uile liom agus bainigí
meabhair as an méid seo. 15 Níl aon ní lasmuigh den duine a d’fhéadfadh, trí dhul isteach
ann, é dhéanamh neamhghlan, ach is iad na nithe a thagann amach as an duine a dhéanann
an duine neamhghlan. 16 Má bhíonn cluasa chun éisteachta ar aon duine, éisteadh!” 17 Agus

ar dhul isteach sa teach dó, i leataobh ón slua, d'fhiafraigh a dheisceabail de faoin bparabal. [18]Dúirt sé leo: "Nach bhfuil tuiscint agaibhse ach oiread? An ea nach dtuigeann sibh, rud ar bith a rachadh isteach sa duine ón taobh amuigh, nach bhféadfadh sé é dhéanamh neamhghlan, [19]de bhrí nach ina chroí a théann sé ach ina ghoile agus go ngabhann sa leithreas?" (Sin mar a d'fhógair sé gach bia a bheith glan.) [20]Dúirt sé: "An rud a thagann amach as an duine, sin é a dhéanann neamhghlan an duine. [21]Óir is ón taobh istigh, amach as croí na ndaoine, a thagann drochsmaointe, bearta drúise, gadaíochtaí, dúnmharuithe, [22]bearta adhaltranais, sainteanna, mallaitheachtaí, cealg, ainriantacht, formad, ithiomrá, díomas, amadántacht. [23]Is ón taobh istigh a thagann na drochnithe sin uile, agus déanann siad neamhghlan an duine."

Leigheas Iníon na Mná Suíriféinicí

[24]Chuir sé chun siúil as sin agus d'imigh go críocha na Tuíre agus na Síodóine. Agus ar dhul isteach i dteach dó, níorbh áil leis go mbeadh fios ag aon duine faoi, ach níorbh fhéidir leis fanacht as aithne. [25]Óir bean a raibh a hiníon bheag agus spiorad míghlan inti, chuala sí scéala air láithreach agus tháinig sí á caitheamh féin ag a chosa. [26]Bean Ghréagach í, Suíriféinicach ó dhúchas. Rinne sí achainí air an deamhan a chaitheamh amach as a hiníon. [27]Dúirt sé léi: "Fan go dtugtar a sáith do na leanaí ar dtús, mar níl sé oiriúnach arán na leanaí a thógáil agus é a chaitheamh chun na gcoileán." [28]Ach dúirt sí leis á fhreagairt: "Cinnte, a Thiarna, agus na coileáin féin a bhíonn faoin mbord, itheann siad grabhróga na leanaí." [29]Agus dúirt sé léi: "Mar gheall ar an bhfocal sin, imigh leat: tá

an deamhan tar éis imeacht as d’iníon.” [30]Chuaigh sí abhaile agus fuair sí an leanbh ina luí sa leaba agus an deamhan imithe.

Duine Bodhar Balbh á Leigheas

[31]Ar dhul amach dó arís as críocha na Tuíre, chuaigh sé tríd an tSíodón go farraige na Gailíle trí lár chríocha Dheacapoil. [32]Agus thug siad chuige duine bodhar a raibh bascadh ar a chaint agus d’iarr siad air a lámh a chur air. [33]Thug sé i leataobh ón slua é ar leithligh agus chuir a mhéara ina chluasa, le seile as a bhéal bhain sé lena theanga, [34]agus, ag breathnú suas ar neamh dó, rinne sé osna agus dúirt leis: “Eafatá!” – focal a chiallaíonn: “Osclaítear thú.” [35]Agus osclaíodh a chluasa láithreach, agus scaoileadh an sreangán dá theanga agus labhair sé i gceart. [36]Agus d’ordaigh sé dóibh gan a insint do dhuine ar bith, ach dá ghéire a d’ordaigh sé dóibh is ea ba mhó a bhí siad á fhógairt, [37]agus bhí ionadh saoil orthu ag rá: “Rinne sé gach aon ní go maith: thug sé éisteacht do bhodhráin agus caint do bhalbháin.”

Dara Míorúilt na mBuilíní

8 Sna laethanta sin, nuair a bhí slua mór ann arís agus gan aon ní le hithe acu, ghlaoigh sé na deisceabail chuige agus dúirt sé leo: [2]“Tá trua agam don slua, mar tá trí lá tugtha acu liom anois agus gan aon ní le hithe acu, [3]agus má scaoilim chun siúil abhaile iad ar céalacan, buailfidh laige iad sa tslí, agus tá cuid acu a tháinig i bhfad ó bhaile.” [4]D’fhreagair a dheisceabail é: “Cá bhféadfadh duine a ndóthain aráin a fháil dóibh seo anseo san fhásach?” [5]D’fhiafraigh sé díobh: “Cé mhéad builín atá agaibh?” “Tá a seacht,”

ar siadsan. [6]D’ordaigh sé don slua ligean fúthu ar an talamh, agus thóg sé na seacht mbuilíní, d’altaigh, bhris agus thug dá dheisceabail le cur os a gcomhair agus chuir siad os comhair an tslua iad, [7]agus bhí beagán mioniasc acu, agus ar a mbeannú dó dúirt sé iadsan a chur os a gcomhair freisin. [8]D’ith siad agus bhí siad sách, agus thóg siad suas an bruscar fuílligh, seacht gcléibhíní. [9]Timpeall ceithre mhíle a bhí ann, agus scaoil sé uaidh iad. [10]Chuaigh sé ar bord an bháid láithreach, é féin agus a dheisceabail, agus tháinig go ceantar Dalmanútá.

Gabháil na bhFairisíneach

[11]Tháinig na Fairisínigh agus thosaigh siad ag argóint leis, ag lorg comhartha ó na flaithis uaidh, ag baint trialach as. [12]Rinne sé osna dhomhain ina spiorad agus dúirt: “Cén fáth a bhfuil an ghlúin seo ag lorg comhartha? Deirim libh go fírinneach, ní thabharfar comhartha don ghlúin seo.” [13]D’fhág sé iad agus ar dhul ar bord dó arís chuaigh sé go dtí an taobh eile.

[14]Rinne siad dearmad aon arán a thabhairt leo, agus ní raibh sa bhád acu leo ach aon bhuilín amháin. [15]Agus thug sé foláireamh dóibh a rá: “Bígí aireach agus seachnaígí sibh féin ar ghabháil na bhFairisíneach agus ar ghabháil Héaróid.” [16]Agus bhí siadsan ag plé an scéil le chéile: nach raibh aon arán acu. [17]Bhí a fhios ag Íosa agus dúirt sé leo: “Cén fáth a bhfuil sibh ag plé an scéil gan arán a bheith agaibh? Nach bhfuil tuiscint agaibh fós nó meabhair? An bhfuil bhur gcroí dúr? [18]Cé go bhfuil súile agaibh, an ea nach bhfeiceann sibh, agus cé go bhfuil cluasa agaibh an ea nach gcluineann sibh? Agus nach cuimhin libh, [19]nuair a bhris mé na cúig builíní don chúig mhíle, cé mhéad ciseán lán de bhruscar a thóg

sibh suas?” Dúirt siad: “Dhá cheann déag.” [20]“Agus na seacht gcinn don cheithre mhíle, cé mhéad cléibhín lán de bhruscar a thóg sibh?” Dúirt siad: “Seacht gcinn.” [21]Agus dúirt sé leo: “Nach dtuigeann sibh fós?”

Leigheas Daill i mBéatsáide

[22]Tháinig siad go dtí Béatsáide, agus bhí daoine a thug fear dall chuige agus rinne siad achainí air baint leis. [23]Rug sé ar láimh ar an dall agus sheol as an mbaile é, chaith sé seile ar a shúile agus ar leagan a lámh air d’fhiafraigh de: “An bhfeiceann tú aon ní?” [24]D’ardaigh seisean a shúile agus dúirt: “Feicim daoine, ach samhlaím gur crainn iad ag siúl.” [25]Ansin leag sé a lámha ar a shúile arís agus bhreathnaigh an dall go géar agus rinneadh slán arís é agus bhí radharc glan aige ar gach uile ní. [26]Agus chuir sé chun a thí féin é ag rá: “Ná téigh isteach sa bhaile, fiú amháin.”

Admháil ó Pheadar

[27]D’imigh Íosa agus a chuid deisceabal go dtí na bailte i gCéasaráia Philib, agus sa tslí dóibh d’fhiafraigh sé dá dheisceabail: “Cé hé a deir na daoine mise?” [28]Dúirt siad leis: “Eoin Baiste, agus cuid eile acu Éilias, cuid eile duine de na fáithe.” [29]D’fhiafraigh sé díobh: “Ach cé hé a deir sibhse mé?” Dúirt Peadar leis á fhreagairt: “Is tú an Críost.” [30]Agus d’ordaigh sé dóibh go géar gan labhairt mar gheall air le haon duine.

An Pháis agus an tAiséirí

[31]Thosaigh sé á theagasc dóibh nárbh fholáir do Mhac an Duine mórán a fhulaingt
agus an diúltú a fháil ó na seanóirí agus ó uachtaráin na sagart agus óna scríobhaithe
agus a chur chun báis agus éirí arís tar éis trí lá. [32]Agus labhair sé an méid sin go
hoscailte. Ach thug Peadar ar fhód ar leith é agus thosaigh ag tabhairt casaoide dó. [33]Ach
d'iompaigh seisean thairis, agus ar fheiceáil a dheisceabal dó, thug sé casaoid do Pheadar
agus dúirt: "Siar i mo dhiaidh leat, a Shátain, mar ní hiad smaointe Dé atá i d'aigne ach
smaointe daoine."

Conas Críost a Leanúint

[34]Ghlaoigh sé chuige an slua mar aon lena dheisceabail agus dúirt sé leo: "Más áil le
haon duine bheith ar mo bhuíon, séanadh sé é féin, tógadh suas a chros agus leanadh mé.
[35]Óir cibé arb áil leis a anam a shaoradh, caillfidh sé é; ach cibé a chaillfidh a anam mar
gheall ormsa agus ar an soiscéal, saorfaidh sé é. [36]Óir cá fearrde duine an domhan go léir
a ghnóthú agus a anam féin a ligean ar ceal? [37]Óir cad a d'fhéadfadh duine a thabhairt
mar mhalairt ar a anam? [38]Óir cibé ar nár leis mise agus mo bhriathra sa ghlúin adhaltrach
pheacúil seo, is nár le Mac an Duine eisean mar an gcéanna nuair a thiocfaidh sé i nglóir
a Athar in éineacht leis na haingil naofa."
9 Agus dúirt sé leo: "Deirim libh go fírinneach, tá daoine anseo i láthair nach mblaisfidh
an bás nó go mbeidh ríocht Dé feicthe acu agus í tagtha i gcumhacht."

An Claochlú

[2]Sé lá ina dhiaidh sin, rug Íosa leis Peadar, Séamas agus Eoin, agus sheol sé suas iad
sliabh ard ar leithligh. Agus tháinig claochlú air os comhair a súl, [3]agus d'éirigh a chuid
éadaigh dealrach, iad gléigeal thar cuimse, nach bhfuil úcaire ar domhan a dhéanfadh
chomh geal iad. [4]Agus chonacthas dóibh Maois mar aon le hÉilias agus iad ag comhrá
leis. [5]Agus labhair Peadar le hÍosa: "A Mháistir, " ar sé, "is maith mar a tharla anseo sinn:
déanaimis trí bothanna, ceann duit féin, ceann do Mhaois agus ceann d'Éilias" – [6]mar ní
raibh a fhios aige cad ba mhaith dó a rá óir tháinig uamhan orthu. [7]Agus tháinig scamall
ina scáil anuas orthu, agus an glór as an scamall: "Is é seo mo Mhac muirneach dár thug
mé gnaoi: éistigí leis!" [8]Agus go tobann, ar dhearcadh dóibh ina dtimpeall, ní fhaca siad
duine ar bith níos mó ach Íosa in éineacht leo ina aonar.

[9]Ar a slí anuas dóibh ón sliabh, chuir sé mar acht orthu gan a raibh feicthe acu a insint
do dhuine ar bith nó go mbeadh Mac an Duine éirithe ó mhairbh. [10]Agus choinnigh siad
an scéal chucu féin ach go mbídís ag fiafraí dá chéile cad ba chiall leis an éirí úd ó
mhairbh. [11]Agus chuir siad ceist air: "Cén fáth a ndeir na scríobhaithe go gcaithfidh Éilias
teacht ar dtús?" [12]Dúirt sé leo: "Tagann Éilias ar dtús gan amhras chun an uile ní a chur
ina cheart arís. Agus conas atá sé scríofa i dtaobh Mhac an Duine nach foláir dó mórán a
fhulaingt agus bheith faoi dhrochmheas? [13]Ach deirim libh: tá Éilias tagtha, agus d'imir
siad a dtoil air de réir mar atá scríofa mar gheall air."

Ógánach á Leigheas

[14]Ar theacht dóibh go dtí na deisceabail, chonaic siad slua mór ina dtimpeall, agus
scríobhaithe ag argóint leo. [15]Agus an túisce a chonaic siad é, bhí an slua go léir le
hiontas, agus rith siad chuige ag beannú dó. [16]D'fhiafraigh sé díobh: "Cén argóint atá
agaibh leo?" [17]Agus d'fhreagair duine den slua é: "A Mháistir, thug mé chugat mo mhac
a bhfuil spiorad balbh ann: [18]agus cibé uair a bheireann sé air, teilgeann sé ar lár é, agus
bíonn cúr lena bhéal agus díoscán ar a fhiacla agus é stalctha righin. D'iarr mé ar do
dheisceabail é a chaitheamh amach agus chuaigh sé díobh." [19]Dúirt sé leo á bhfreagairt:
"Ó a ghlúin dhíchreidmheach, cá fhad a bheidh mé faraibh? Cá fhad a bheidh mé ag cur
suas libh? Tugaigí chugam é." [20]Thug siad chuige é, agus an túisce a chonaic an spiorad
é, bhain sé rachtanna as an ógánach, agus thit sé ar an talamh á únfairt féin agus cúr lena
bhéal. [21]D'fhiafraigh Íosa dá athair: "Cá fhad atá sé seo air?" Dúirt seisean: "Ó bhí sé ina
pháiste, [22]agus bíonn sé á chaitheamh isteach sa tine go minic agus san uisce freisin chun
é a mhilleadh. Ach má fhéadann tú rud ar bith a dhéanamh bíodh trua agat dúinn agus
cuidigh linn." [23]Dúirt Íosa leis: "Má fhéadann tú! – Is féidir an uile ní don té a
chreideann." [24]Ghlaoigh athair an pháiste amach láithreach: "Creidim, tar i gcabhair ar
mo dhíchreideamh." [25]Nuair a chonaic Íosa slua ag bailiú go tapa, labhair sé go bagrach
leis an spiorad míghlan agus dúirt leis: "A spioraid bhailbh bhodhair, táim á ordú duit,
gabh amach as agus ná tar ann go deo arís." [26]Scread sé amach, bhain sé rachtanna as go
dolba, agus d'imigh amach as; agus bhí sé mar a bheadh duine marbh, sa chaoi go ndúirt
a bhformhór: "Tá sé marbh." [27]Ach rug Íosa ar láimh air agus thóg sé suas é, agus

d’éirigh sé ina sheasamh. [28]Ar dhul isteach sa teach dó, d’fhiafraigh a chuid deisceabal de ar leithligh: “Cén fáth nárbh fhéidir dúinne é a chaitheamh amach?” [29]Agus dúirt sé leo: “Ní féidir leis an sórt seo dul amach trí ní ar bith ach amháin trí ghuí (agus trí throscadh).”

Páis agus Aiséirí: Tairngreacht Eile

[30]Ag imeacht as an áit sin dóibh, ghabh siad tríd an nGailíl agus níorbh áil leis go mbeadh fios ag aon duine, mar bhí sé ag teagasc a dheisceabal, a rá leo: [31]“Tabharfar Mac an Duine ar lámh do dhaoine agus cuirfidh siad chun báis é, agus tar éis a mharaithe, éireoidh sé tar éis trí lá.” [32]Ach níor thuig siad an focal, agus bhí eagla orthu ceist a chur air.

An Té is Mó

[33]Tháinig siad go dtí Cafarnáum, agus sa teach do d’fhiafraigh sé díobh: “Cad a bhí á chur trí chéile agaibh sa tslí?” [34]Ach ní raibh focal astu, óir bhí siad ag díospóireacht le chéile, ar an tslí, féachaint cé acu ba mhó. [35]Shuigh sé agus ghlaoigh chuige an dáréag agus dúirt leo: “Más mian le haon duine a bheith ar tosach, ní foláir dó bheith ar deireadh cách agus ina sheirbhíseach ag cách.” [36]Agus ag breith ar leanbh dó, chuir sé é ina sheasamh i lár baill eatarthu, agus, ag tabhairt barróige dó, dúirt sé leo: [37]“Cibé duine a

ghlacfaidh a leithéid seo de leanbh ar son m'ainm, glacann sé mise, agus cibé a ghlacfaidh mise, ní mise, ach an té a chuir uaidh mé, a ghlacann sé."

Ainm Íosa

[38]Dúirt Eoin leis: "A mháistir, chonaiceamar duine nach leanann sinn ag caitheamh deamhan amach i d'ainmse, agus chuireamar cosc leis mar níor lean sé inár mbuíon." [39]Dúirt Íosa: "Ná cuirigí aon chosc leis; níl aon duine a dhéanfaidh míorúilt i m'ainmse agus a fhéadfaidh, go luath, an drochfhocal a bheith aige orm; [40]óir an té nach bhfuil inár n-aghaidh, tá sé ar ár son.

Déirc

[41]"Má thugann duine ar bith cupán d'fhíoruisce daoibh as ucht gur le Críost sibh, deirim libh go fírinneach nach mbeidh sé gan a thuarastal a fháil.

Scannail

[42]"Ach má thugann aon duine scannal do dhuine ar bith de na rudaí beaga seo a chreideann ionamsa, b'fhearr dó go gcuirfí bró mhuilinn faoina mhuineál agus é a chaitheamh san fharraige. [43]Más siocair pheaca duit do lámh, gearr anuas í; is fearr duit dul isteach sa bheatha i do mhairtíneach ná an dá láimh a bheith agat agus tú a dhul go

hifreann, an tine nach féidir a mhúchadh ([44]an áit nach n-éagann an phiast acu agus nach múchtar an tine). [45]Agus más siocair pheaca duit do chos, gearr anuas í; is fearr duit dul isteach sa bheatha bacach ná an dá chois a bheith agat agus tú a chaitheamh in ifreann ([46]an áit nach n-éagann an phiast acu agus nach múchtar an tine). [47]Agus más siocair pheaca duit do shúil, caith uait í; is fearr duit a bheith ar leathshúil ag dul isteach i ríocht Dé ná an dá shúil a bheith agat agus tú a chaitheamh in ifreann, [48]an áit nach n-éagann an phiast acu agus nach múchtar an tine. [49]Saillfear cách le tine. [50]Is maith an rud salann, ach má éiríonn an salann leamh cad a chuirfidh sibh mar anlann leis? Bíodh salann agaibh ionaibh agus bíodh síocháin eadraibh.”

Ceist Faoin Idirscaradh

10 Ar fhagáil na háite sin dó, tháinig sé go dtí críocha Iúdáia ar an taobh eile den
Iordáin, agus chruinnigh sluaite móra chuige arís agus bhí sé á dteagasc arís mar
ba ghnách leis. [2]Tháinig Fairisínigh chuige agus d’fhiafraigh siad de, ag baint trialach as:
“An dleathach do dhuine a bhean a scaoileadh uaidh?” [3]D’fhreagair sé agus dúirt leo:
“Cad a d’ordaigh Maois daoibh?” [4]Dúirt siadsan: “Thug Maois cead litir idirscartha a
scríobh agus í a scaoileadh.” [5]Dúirt Íosa leo: “Is de dheasca bhur gcroí a bheith stuacach
a scríobh sé an aithne sin daoibh. [6]Ach ó thús an chruthaithe ‘rinne Dia iad fireann agus
baineann; [7]mar gheall air sin fágfaidh duine a athair agus a mháthair chun bheith go dlúth
i bpáirt lena bhean, [8]agus aon cholainn amháin a bheidh sa bheirt acu’. Dá réir sin, ní beirt
iad feasta ach aon cholainn amháin. [9]Dá bhrí sin, an ní a cheangail Dia, ná scaoileadh

duine é.” [10]Cheistigh a dheisceabail é mar gheall air seo arís sa teach, [11]agus dúirt sé leo: “Duine ar bith a scaoileann uaidh a bhean agus a phósann bean eile, déanann sé adhaltranas ina coinne. [12]Agus má scaoileann bean a fear uaithi agus fear eile a phósadh, déanann sí adhaltranas.”

Íosa ag Beannú na Leanaí

[13]Agus bhí siad ag tabhairt na leanaí chuige chun go sínfeadh sé a lámh orthu, ach bhí na deisceabail ag cur ceartú orthu. [14]Ar a fheiceáil sin dó, tháinig míchéadfa air agus dúirt leo: “Ligigí do na leanaí teacht chugam; na coiscigí iad, óir is lena leithéidí seo ríocht Dé. [15]Deirim libh go fírinneach, cibé nach nglacfaidh ríocht Dé ar nós linbh, ní rachaidh sé isteach inti choíche.” [16]Agus rug sé barróg orthu, chuir a lámha orthu, agus bheannaigh iad.

Lucht Saibhris agus Ríocht Dé

[17]Agus ag cur chun bóthair dó rith duine chuige agus chaith sé é féin ar a ghlúine ina láthair agus d’fhiafraigh sé de: “A Mháistir mhaith, cad tá le déanamh agam chun go mbeinn páirteach sa bheatha shíoraí?” [18]Dúirt Íosa leis: “Cad chuige a ndeir tú maith liom? Ní maith aon neach ach Dia amháin. [19]Is eol duit na haitheanta. ‘Ná déan marú. Ná déan adhaltranas. Ná déan goid. Ná tabhair fianaise bhréige. Ná déan calaois. Tabhair onóir do d’athair agus do do mháthair.’” [20]Dúirt seisean leis: “A Mháistir, choimeád mé iad sin uile ó m’óige.” [21]Dhearc Íosa air agus thug grá dó agus dúirt leis: “Tá aon ní amháin in easnamh ort fós; imigh leat, díol a bhfuil agat agus tabhair do na boicht é agus

beidh stór agat ar neamh; tar ansin agus lean mise.” [22]Chuir an chaint sin buaireamh air
agus d’imigh sé leis go dubhach mar bhí mórán de mhaoin an tsaoil aige. [23]Bhreathnaigh
Íosa ina thimpeall agus dúirt sé lena dheisceabail: “Cad é chomh deacair is a bheidh sé ar
lucht an tsaibhris dul isteach i ríocht Dé!” [24]Chuir a bhriathra alltacht ar a dheisceabail,
ach d’fhreagair Íosa agus dúirt leo arís: “A chlann liom, cad é chomh deacair is atá sé
dóibh siúd a chuireann a muinín i saibhreas dul isteach i ríocht Dé! [25]Óir is fusa do
chamall dul trí chró snáthaide ná do dhuine saibhir dul isteach i ríocht Dé.” [26]Ba mhó ná
sin an t-ionadh a bhí orthu agus dúirt siad lena chéile: “Cé is féidir a shlánú, más ea?”
[27]Bhreathnaigh Íosa orthu agus dúirt: “Tá sé seo dodhéanta ag daoine ach níl ag Dia; óir
tá an uile ní sodhéanta ag Dia.”

[28]Chrom Peadar ar a rá leis: “Sinne, féach, d’fhágamar an uile ní agus leanamar
thusa.” [29]Dúirt Íosa: “Deirim libh go fírinneach nach bhfuil aon duine a d’fhág teach ná
deartháireacha, ná deirfiúracha, ná máthair, ná athair, ná clann, ná tailte, mar gheall
ormsa agus ar an soiscéal [30]nach bhfaighidh níos mó faoi chéad san aimsir seo anois, tithe
agus deartháireacha agus deirfiúracha agus máithreacha agus clann agus tailte, fara
géarleanúintí, agus an bheatha shíoraí sa saol atá le teacht.

[31]“Tá a lán ar tosach a bheidh ar deireadh, agus a lán ar deireadh a bheidh ar tosach.”

Páis agus Aiséirí: An Tríú Tairngreacht

[32]Agus bhí siad ar an tslí ag dul suas go Iarúsailéim; bhí Íosa rompu amach agus bhí
ardionadh orthu, agus bhí eagla orthu siúd a bhí ag leanúint laistiar. Rug sé leis an dáréag

i leataobh arís agus thosaigh sé ar a insint dóibh cad iad na nithe a bhí le titim amach dó.
[33]“Seo anois sinn ag dul suas go Iarúsailéim agus tabharfar Mac an Duine ar láimh
d’uachtaráin na sagart agus do na scríobhaithe. Daorfaidh siad chun báis é agus
tabharfaidh siad ar láimh do na gintlithe é. [34]Agus déanfaidh siad fonóid faoi agus seilí a
chaitheamh air agus é a sciúrséail agus é a chur chun báis; agus éireoidh sé arís tar éis trí
lá.”

Achainí Chlann Zeibidé

[35]Tháinig Séamas agus Eoin, clann Zeibidé; chuige á rá leis: “A Mhaistir, is mian linn
go ndéanfá dúinn cibé ní a iarrfaimid ort.” [36]Dúirt seisean leo: “Cad ab áil libh a
dhéanfainn daoibh?” [37]Agus dúirt siadsan leis: “Tabhair dúinn go suífimis, duine againn ar
do dheis, agus duine againn ar do chlé, i do ghlóir.” [38]Dúirt Íosa leo: “Níl a fhios agaibh
cad atá sibh a iarraidh. An bhféadann sibh an cupa a ól atá á ól agamsa, agus sibh do bhur
mbaisteadh leis an mbaisteadh lena bhfuilimse do mo bhaisteadh?” [39]Dúirt siad leis:
“Féadaimid.” Dúirt Íosa leo: “An cupa atáim a ól, ólfaidh sibh, agus leis an mbaisteadh
lena bhfuilim do mo bhaisteadh, baistfear sibh; [40]ach maidir le suí ar mo dheis nó ar mo
chlé, ní agamsa atá sin le tabhairt, ach is dóibh siúd é dá bhfuil sé i ndán.” [41]Ar a
chloisteáil sin don deichniúr thosaigh siad ar a bheith míchéadfach i dtaobh Shéamais
agus Eoin. [42]Agus ghlaoigh Íosa chuige iad agus dúirt sé leo: “Tá fhios agaibh go mbíonn
an mhuintir, a shamhlaíonn a bheith ag rialú na ngintlithe, ag tiarnú orthu, agus a gcuid
uaisle ag smachtúchán orthu. [43]Ach ní mar sin atá an scéal eadraibhse, ach an duine ar

mian leis a bheith ina uasal eadraibh, beidh sé ina sheirbhíseach daoibh, [44]agus an duine ar
mian leis a bheith ina cheann oraibh, beidh sé ina sclábhaí ag cách. [45]Óir níor tháinig Mac
an Duine chun go mbeifí ag freastal air, ach chun go ndéanfadh sé féin freastal, agus a
anam a thabhairt mar cheannach ar mhórán."

Dall Ireachó

[46]Agus tháinig siad go Ireachó; agus ag dul amach as Ireachó dó fara a dheisceabail
agus slua mór, bhí dall, fear déirce, Bairtiméas mac Thiméas, ina shuí le hais an bhóthair.
[47]Nuair a chuala sé gurbh é Íosa an Nazairéanach a bhí ann thosaigh sé ar screadach agus
ar a rá: "A Mhic Dháiví, a Íosa, déan trócaire orm!" [48]Agus bhagair a lán daoine air a
bheith ina thost, ach is ea ba mhó a scread sé: "A Mhic Dháiví, déan trócaire orm."
[49]Stad Íosa agus dúirt: "Glaoigí anseo air." Agus ghlaoigh siad ar an dall á rá leis: "Bíodh
misneach agat! Éirigh! Tá sé ag glaoch ort!" [50]Chaith sé siúd de a bhrat, d'éirigh de
phreab, agus tháinig chun Íosa. [51]Ansin labhair Íosa leis: "Cad ab áil leat mé a dhéanamh
duit?" ar sé. Dúirt seisean leis: "Rabúní, mo radharc a bheith agam!" [52]Dúirt Íosa leis:
"Imigh leat! Shlánaigh do chreideamh thú." Tháinig a radharc dó láithreach agus lean sé
é sa tslí.

An Imrím Chaithréimeach

11 Nuair a bhí siad ag teacht i ngar do Iarúsailéim, agus iad chomh fada le Béatfaigé
agus Béatáine i dtreo Chnoc na nOlóg, chuir sé beirt dá dheisceabail uaidh, [2]agus

dúirt sé leo: “Téigí isteach sa bhaile atá os bhur gcomhair agus láithreach ag dul isteach
ann daoibh, gheobhaidh sibh searrach ceangailte nach raibh duine ar bith riamh ar a
mhuin. Scaoiligí é agus tugaigí libh é. 3Agus má deir aon duine libh: ‘Cad atá sibh a
dhéanamh?’ abraigí: ‘Tá gá ag an Tiarna leis. Ach cuirfidh sé ar ais anseo gan mhoill é.’”
4D’imigh siad leo agus fuair an searrach ceangailte ag doras, lasmuigh ar an tsráid agus
scaoil siad é. 5Agus dúirt cuid dá raibh ina seasamh ansiúd leo: “Cad ab áil libh ag
scaoileadh an tsearraigh?” 6D’fhreagair siad faoi mar a dúirt Íosa leo, agus scaoil siad
leo. 7Agus thug siad leo an searrach go dtí Íosa agus chuir siad a mbrait anuas air agus
chuaigh sé ina shuí air. 8Leath a lán daoine a mbrait ar an mbóthar, a thuilleadh
craobhacha a bhain siad sna goirt; 9agus na daoine a bhí roimhe amach, agus iad siúd a
bhí á leanuint, bhí na gártha acu á gcur suas:

“Hósana!
Is beannaithe an té atá ag teacht in ainm an Tiarna!
10 Is beannaithe ag teacht í, Ríocht ár nAthar, Dáiví!
Hósana sna harda!”

11Agus chuaigh sé isteach in Iarúsailéim, agus isteach sa Teampall. Bhreathnaigh sé ar
gach ní ina thimpeall, ach ó bhí an déanaí ann cheana féin, chuaigh sé amach go Béatáine
leis an dáréag.

An Crann Fígí gan Toradh

[12]Agus iad ag fágáil Béatáine lá arna mhárach, bhí ocras air. [13]Nuair a chonaic sé i bhfad uaidh crann fígí agus duilliúr air, chuaigh sé féachaint an bhfaigheadh sé aon toradh air. Agus nuair a tháinig sé chuige ní bhfuair sé aon ní ach duilliúr mar níorbh é aimsir na bhfígí é. [14]Labhair sé leis an gcrann fígí: “As seo amach go brách nár ithe aon duine toradh uaitse,” ar sé. Agus chuala a dheisceabail é.

An Teampall á Ghlanadh

[15]Tháinig siad ansin go Iarúsailéim. Ar dhul isteach sa Teampall dó, thosaigh sé ar an muintir a bhí ag díol agus ag ceannach sa Teampall a thiomáint amach; leag sé ar lár na cláir ar lucht airgead a mhalartú agus na suíocháin ar lucht colmáin a dhíol; [16]ná ní cheadódh sé d’aon duine árthach a bhreith leis tríd an Teampall. [17]Agus bhí sé á dteagasc agus dúirt sé leo: “Nach bhfuil sé scríofa: ‘Glaofar ar mo theachsa teach urnaithe do na ciníocha go léir’? ach rinne sibh uaimh robálaithe de.” [18]Chuala uachtaráin na sagart agus na scríobhaithe ina thaobh seo agus bhí siad ag lorg slí chun é a mharú; óir bhí eagla orthu roimhe mar bhí an slua go léir ag déanamh an-iontas dá theagasc. [19]Agus nuair a tháinig an tráthnóna d’imigh siad amach as an gcathair. [20]Ag gabháil thar bráid dóibh lá arna mhárach, chonaic siad an crann fígí seargtha óna fhréamhacha. [21]Chuimhnigh Peadar agus dúirt leis: “A Mháistir, an crann fígí ar ar chuir tú do mhallacht, féach! tá sé seargtha.” [22]Dúirt Íosa leo ag freagairt: “Bíodh creideamh agaibh i nDia. [23]Deirim libh go

fírinneach, má deir aon duine leis an sliabh seo: ‘Éirigh suas agus déan tú féin a chaitheamh san fharraige’ agus gan aon amhras ina chroí, ach é a chreidiúint go mbeidh mar a deir sé, déanfar sin dó. [24]Deirim libh dá bhrí sin, an uile ní a bheidh á impí agus á iarraidh agaibh, creidigí go bhfuil sé faighte agaibh, agus gheobhaidh sibh é. [25]Agus nuair a bheidh sibh in bhur seasamh ag urnaí, má bhíonn aon ní agaibh i gcoinne aon duine, maithigí dó é, i dtreo go maithfeadh bhur nAthair sna flaithis bhur gcionta daoibhse chomh maith. ([26]Ach mura maitheann sibhse ní mó a mhaithfidh bhur nAthair sna flaithis bhur gcionta daoibhse.)”

Ceist faoi Údarás Chríost

[27]Tháinig siad go Iarúsailéim arís, agus ag siúl sa Teampall d’Íosa, tháinig uachtaráin na sagart, agus na scríobhaithe, agus na seanóirí agus dúirt siad leis: [28]“Cén t-údarás atá agat leis na nithe seo a dhéanamh, nó cé thug an t-údarás sin duit chun na nithe seo a dhéanamh?” [29]Dúirt Íosa leo: “Tá aon cheist amháin agamsa le cur oraibh; tugaigí freagra orm agus inseoidh mé daoibh cén t-údarás atá agam leis na nithe seo a dhéanamh: [30]baisteadh Eoin, arbh ó neamh nó ó dhaoine é? Tugaigí freagra orm.” [31]Ach rinne siad machnamh ar an scéal mar seo ina gcroí: “Má deirimid ‘ó neamh’, [32]déarfaidh sé: ‘Cén fáth nár chreid sibh ann?’ Ach dá ndéarfaimis ‘ó dhaoine’” – bhí eagla orthu roimh an bpobal mar bhí meas fáidh dáiríre acu ar Eoin – [33]agus is é freagra a thug siad ar Íosa: “Níl a fhios againn.” Agus dúirt Íosa leo: “Nílimse chun a insint daoibhse ach oiread, cén t-údarás atá agam leis na nithe seo a dhéanamh.”

Máistir an Fhíonghoirt
agus na Curadóirí Mallaithe

12 Thosaigh sé ar labhairt leo i bparabail. “Rinne fear fíonghort a phlandáil, fál a chur
timpeall air, cantaoir a thochailt ann agus túr a thógáil, chuir ar cíos ansin chun
curadóirí é, agus chuaigh ar an gcoigríoch. 2 Nuair a bhí an séasúr ann chuir sé
seirbhíseach uaidh go dtí na curadóirí chun a chion de thoradh an fhíonghoirt a fháil.
3 Ach rug siad air, bhuail é, agus chuir chun siúil folamh é. 4 Agus arís chuir sé
seirbhíseach eile chucu; ghoin siad é sin sa cheann agus thug siad easonóir dó. 5 Agus
chuir sé duine eile; mharaigh siad eisean; agus mórán eile; bhuail siad cuid acu, mharaigh
siad cuid eile. 6 Bhí aon duine amháin aige fós, a mhac muirneach. Chuir sé é sin chucu ar
deireadh, á rá: ‘Tabharfaidh siad ómós do mo mhac.’ 7 Ach dúirt na curadóirí úd le chéile:
‘Is é seo an t-oidhre; seo, maraímis é, agus beidh an oidhreacht againn.’ 8 Agus rug siad
air, mharaigh é, agus chaith amach as an bhfíonghort é. 9 Anois, cad a dhéanfaidh máistir
an fhíonghoirt? Tiocfaidh sé agus cuirfidh sé na curadóirí chun báis, agus tabharfaidh sé
an fíonghort do dhaoine eile. 10 Nár léigh sibh an scriptúr seo:

‘ An chloch dár dhiúltaigh na saoir,
rinneadh di ceann an chúinne;
11 obair an Tiarna é seo
agus is iontach inár súile é.’”

[12]Agus ba fhonn leo é a ghabháil, ach bhí eagla orthu roimh an slua. Bhí fhios acu gur
chucu féin a bhí sé nuair a labhair sé an parabal. Agus d'fhág siad ansin é agus d'imigh
siad leo.

Cion Chéasair agus Cion Dé

[13]Agus chuir siad chuige cuid de na Fairisínigh agus de na Héaródaigh chun breith air
ina chaint. [14]Tháinig siad chuige agus dúirt siad leis: "A Mháistir, tá a fhios againn gur
fear fírinneach tú, gan beann agat ar dhuine ar bith; óir ní fhéachann tú do phearsa
seachas a chéile ach slí Dé a mhúineadh de réir na fírinne. An dleathach cáin a íoc le
Céasar nó an mídhleathach? An dtabharfaimid í nó nach dtabharfaimid?" [15]Ach bhí a
fhios ag Íosa an fhimíneacht a bhí iontu agus dúirt sé leo: "Cad ab áil libh ag baint
trialach asam? Tugaigí chugam déanar go bhfeicfidh mé." [16]Agus shín siad chuige é.
Dúirt sé leo: "Cé hé arb é seo a íomhá agus a inscríbhinn?" "Céasar," ar siad leis. [17]Dúirt
Íosa leo: "Íocaigí le Céasar na nithe is le Céasar, agus le Dia na nithe is le Dia." Bhain an
freagra sin dá mboinn iad le hionadh.

Aiséirí na Colainne

[18]Ansin tháinig chuige Sadúcaigh – iad seo a shéanann an t-aiséirí a bheith ann – agus
chuir siad ceist air: [19]"A Mháistir," ar siad, "scríobh Maois dúinn: 'Má fhaigheann
deartháir duine bás agus go bhfágann sé bean, ach nach bhfágann sé clann, go bpósfadh a

dhearthair an bhaintreach, agus go dtógfadh sé sliocht dá dhearthair.' [20]Sea, bhí seachtar dearthár ann. Phós an chéad duine bean agus fuair sé bás gan sliocht a fhágáil. [21]Phós an dara duine an bhaintreach ansin agus fuair sé bás gan sliocht a fhágáil; agus an tríú duine mar an gcéanna; [22]níor fhág an seachtar aon sliocht. An bhean féin is déanaí a fuair bás. [23]San aiséirí, nuair a éireoidh siad arís, cé acu a mbeidh an bhean ina bean chéile aige, óir bhí sí ina bean chéile ag an seachtar?" [24]Dúirt Íosa leo: "Nach é atá do bhur gcur amú, nach eol daoibh na scrioptúir ná cumhacht Dé? [25]Óir nuair a éireoidh siad ó mhairbh, ní bhíonn fir ag pósadh ná mná á dtabhairt le pósadh, ach bíonn siad ar nós aingil Dé ar neamh. [26]Maidir leis na mairbh a éirí arís, nár léigh sibh i Leabhar Mhaois, sa dréacht faoin Tor, conas mar a labhair Dia leis agus a dúirt: 'Is mise Dia Abrahám, agus Dia Íosác, agus Dia Iacóib.' [27]Ní hé Dia na marbh é, ach Dia na mbeo. Tá dul amú mór oraibh."

An Phríomhaithne

[28]Duine de na scríobhaithe, a bhí ag éisteacht leo ag aighneas, nuair a thug sé faoi deara a fheabhas a fhreagair Íosa iad, tháinig sé chuige agus chuir sé ceist air: "Cén chéad aithne de na haitheanta go léir?" [29]D'fhreagair Íosa: "Seo í an chéad cheann: 'Cluin, a Iosrael, an Tiarna ár nDia is aon Tiarna ann [30]agus gráóidh tú do Thiarna Dia ó do chroí go hiomlán, agus ó d'anam go hiomlán agus ó d'aigne go hiomlán agus ó do neart go hiomlán.' [31]Seo í an dara ceann: 'Gráóidh tú do chomharsa mar thú féin.' Níl aithne eile is mó ná iadsan." [32]Dúirt an scríobhaí leis: "Maith mar a labhair tú, a Mháistir. Dúirt tú le

fírinne gur aon é agus nach bhfuil aon neach eile ann ach é. [33]É a ghráú ón gcroí go hiomlán, ón tuiscint go hiomlán, agus ón neart go hiomlán, agus an chomharsa a ghráú mar an duine féin, is mó sin go mór ná na híobairtí dóite agus na hofrálacha go léir.” [34]Nuair a chonaic Íosa gur labhair sé go ciallmhar, dúirt sé leis: “Ní fada thú ó ríocht Dé.” Ní raibh sé de mhisneach ag aon duine ceist a chur air as sin amach.

Conas is Mac do Dháiví Críost

[35]Fad is a bhí Íosa ag teagasc sa Teampall d’fhreagair sé agus dúirt: “Conas is féidir leis na scríobhaithe a rá gur Mac do Dháiví an Críost? [36]Is é Dáiví féin a dúirt faoi luí an Spioraid Naoimh:

‘Dúirt an Tiarna le mo Thiarna:
Suigh ar mo dheis,
nó go gcuirfidh mé do naimhde mar stól faoi do chosa.’

[37]“Glaonn Dáiví féin Tiarna air, agus cad a bheir ina mhac dó é?” D’éist an slua mór leis le háthas.

Na Scríobhaithe á gCáineadh

[38]Dúirt sé ina theagasc: “Seachnaígí na scríobhaithe, an dream arb áil leo bheith ag siúl timpeall sna róbaí fada, agus go mbeifí ag beannú dóibh sna háiteanna poiblí, [39]agus na príomhshuíocháin acu sna sionagóga, agus na príomhthoilg ag na fleánna; [40]iadsan na

daoine a ídíonn tithe na mbaintreach, ar scáth a bheith ag déanamh urnaithe fada. Is daoire an bhreith a gheobhaidh siad.”

Cianóg na Baintrí

[41]Shuigh Íosa síos os comhair an chiste agus bhí sé ag faire ar an slua ag cur airgid isteach sa chiste, agus chuir a lán de na daoine saibhre mórán isteach ann. [42]Agus tháinig baintreach dhealbh agus chaith sí isteach dhá chianóg, is é sin feoirling. [43]Ghlaoigh sé chuige a dheisceabail, agus dúirt sé leo: “Deirim libh go fírinneach gur mó a chaith an bhaintreach bhocht seo isteach ná mar a chaith aon duine eile dár chaith ann. [44]Óir is den iomarca a bhí acu a chaith an chuid eile isteach, ach chaith sise isteach as a huireasa a raibh aici go léir, a cuid den saol.”

Léirscrios larúsailéim

13 Ag dul amach as an Teampall dó, dúirt duine dá dheisceabail leis: “Féach, a Mháistir, cad iad mar chlocha agus cad iad mar fhoirgnimh iad seo!” [2]Dúirt Íosa leis: “An bhfeiceann tú na foirgnimh mhóra seo? Ní fhágfar cloch ar mhuin cloiche nach leagfar anuas.” [3]Agus ina shuí dó ar Chnoc na nOlóg ar aghaidh an Teampaill, chuir Peadar, Séamas, Eoin agus Aindrias ceist chuige ar leithligh: [4]“Inis dúinn cén uair a thitfidh an méid sin amach, agus cén comhartha a bheidh ar na nithe sin eile a bheith ag teacht chun cinn.”

[5]Agus thosaigh Íosa ar a rá leo: “Bígí aireach agus ná cuireadh duine ar bith amú sibh.
[6]Tiocfaidh a lán daoine i m’ainmse á rá: ‘Is mise é,’ agus cuirfidh siad a lán daoine amú.
[7]Nuair a chluinfidh sibh caint ar chogaí agus ar ráflaí ar chogaí, ná glacaigí scéin; óir ní
foláir sin a theacht chun cinn, ach ní hé deireadh fós é. [8]Óir éireoidh náisiún in aghaidh
náisiúin agus ríocht in aghaidh ríochta. Beidh maidhmeanna talún anseo agus ansiúd;
beidh gortaí. Ní bheidh sa mhéid sin ach na harraingeacha tosaigh.
[9]“Féachaigí chugaibh féin. Tabharfaidh siad ar láimh sibh do na sainidríní agus
buailfidh siad sibh sna sionagóga; seasfaidh sibh i láthair gobharnóirí agus ríthe mar
gheall ormsa, chun fianaise a thabhairt os a gcomhair. [10]Ní foláir ar dtús an soiscéal a
fhógairt do na náisiúin go léir. [11]Agus nuair a thabharfaidh siad leo sibh le tabhairt ar
láimh, ná bígí go himníoch roimh ré féachaint cad a déarfaidh sibh, ach an rud a
thabharfar daoibh an uair sin, abraigí é; óir ní sibhse a bheidh ag labhairt ach an Spiorad
Naomh. [12]Tabharfaidh an deartháir a dheartháir suas chun báis, agus an t-athair a mhac;
éireoidh an chlann in aghaidh a dtuismitheoirí agus cuirfidh siad chun báis iad. [13]Beidh
fuath ag cách daoibh mar gheall ar m’ainmse; ach an té a bheidh seasmhach go deireadh,
slánófar eisean.
[14]“Nuair a fheicfidh sibh ‘urghráin úd an lomscriosta’ agus é ina sheasamh san áit nach
dual – tuigeadh an té a léann – ansin, iad sin a bheidh in Iúdáia teithidís faoi na sléibhte;
[15]an té a bheidh ar bharr an tí, ná téadh sé síos agus ná téadh sé isteach chun rud a bhreith
leis as a theach; [16]agus an té a bheidh sa ghort, ná filleadh sé ar ais chun a bhrat a bhreith
leis. [17]Lucht clainne a iompar, áfach, agus lucht cíche a thabhairt, is mairg dóibh san
aimsir sin. [18]Bígí ag guí nach sa gheimhreadh a tharlóidh sé. [19]Óir beidh sna laethanta sin

trioblóid nach raibh a leithéid ann ó thús an domhain, a rinne Dia, go dtí anois; agus nach
mbeidh. [20]Agus mura ngiorródh an Tiarna na laethanta sin, ní rachadh aon duine slán; ach
ar son na dtofach a thogh sé, ghiorraigh sé na laethanta.
[21]"Má deir aon duine libh ansin: 'Féach, tá an Críost anseo,' 'Féach, ansiúd é,' ná
creidigí é. [22]Óir éireoidh Críostanna bréige agus fáithe bréige, agus tabharfaidh siad
comharthaí uathu agus éachtaí ionas go gcuirfidís na tofaigh féin amú dá mba fhéidir.
[23]Sibhse, dá bhrí sin, bígí aireach. Féach, tá gach ní inste agam daoibh roimh ré.

Téarnamh Mhac an Duine

[24]"Ach sna laethanta sin, tar éis na trioblóide sin, dorchófar an ghrian, agus ní
thabharfaidh an ghealach a solas, [25]agus beidh na réaltaí ag titim ón spéir, agus beidh
cumhachtaí na bhflaitheas ar crith. [26]Agus ansin feicfidh siad Mac an Duine ag teacht sna
scamaill le mórchumhacht agus glóir. [27]Agus ansin cuirfidh sé na haingil amach agus
baileoidh sé na tofaigh ó na ceithre gaotha, ó imill na talún go himill neimhe.

Parabal an Chrann Fígí

[28]"Ach ón gcrann fígí foghlaimígí an parabal. Nuair a bhíonn an ghéag úr agus í ag cur
na mbachlóg amach, bíonn a fhios agaibh an samhradh a bheith in achmaireacht.
[29]Amhlaidh sin daoibh, nuair a fheicfidh sibh na nithe seo ag titim amach, bíodh a fhios
agaibh go bhfuil sé in achmaireacht, ar an tairseach. [30]Deirim libh go fírinneach, ní

imeoidh an ghlúin seo gan na nithe seo uile a bheith tagtha chun cinn. [31]Imeoidh neamh agus talamh, ach ní imeoidh mo bhriathrasa choíche.

Ní Foláir bheith ag Faire

[32]“Ach mar gheall ar an lá sin agus ar an uair, níl a fhios ag duine ar bith, fiú ag na haingil sna flaithis, ná ag an Mac, ach ag an Athair. [33]Bígí aireach, déanaigí faire, mar níl a fhios agaibh cén uair a bheidh an t-am ann. [34]Is é dála duine é a d’fhág a theach agus a d’imigh ar an gcoigríoch; thug sé an t-údarás dá sclábhaithe, gach duine díobh i mbun a chúraim féin; agus d’ordaigh sé don doirseoir faire a dhéanamh. [35]Déanaigí faire, dá bhrí sin, mar ní fios daoibh cén uair a thiocfaidh tiarna an tí, um thráthnóna, i lár na hoíche, ar ghlao an choiligh, nó ar maidin. [36]Má thagann sé gan choinne, ná faigheadh sé sibh in bhur gcodladh. [37]An rud a deirim libhse, deirim le gach duine é: Déanaigí faire.”

Comhcheilg in aghaidh Íosa

14 Bhí an Cháisc agus féile an tSlimaráin faoi cheann dhá lá, agus bhí uachtaráin na sagart agus na scríobhaithe ag cuardach, féachaint conas a dhéanfaidís Íosa a ghabháil trí cheilg agus é a chur chun báis; [2]óir deiridís: “Ní ar an bhféile é, le heagla go dtógfaí callán i measc an phobail.”

An tUngadh i mBeátáine: Feall lúdáis

[3]Nuair a bhí Íosa i mBeátáine, i dteach Shíomóin, an lobhar, agus é ag bord, tháinig bean le próicín alabastair d’ola nard dhílis mhórluaigh; bhris sí an próicín alabastair, agus

dhoirt sí an ola ar a cheann. [4]Bhí daoine ann a raibh mícheádfa acu agus dúirt siad le chéile: “Cén fáth an diomailt ola seo? [5]Ba fhéidir an ola seo a dhíol ar bhreis agus trí chéad déanar agus an t-airgead a thabhairt do na boicht.” Agus bhí siad ag casaoid léi. [6]Ach dúirt Íosa: “Ligigí di! Cén fáth a bhfuil sibh ag déanamh cros di? [7]Óir is dea-obair í sin atá déanta aici orm; óir bíonn na boicht in bhur measc agaibh i gcónaí, agus féadann sibh maith a dhéanamh dóibh nuair is áil libh; ach nílimse le bheith agaibh i gcónaí. [8]A raibh ar a cumas, rinne sí é; chuir sí ola roimh ré ar mo chorp chun a adhlactha. [9]Deirim libh go fírinneach, cibé áit ina gcraobhscaoilfear an soiscéal seo ar fud an domhain go léir, déanfar trácht ar a ndearna sise freisin mar chuimhneamh uirthi.”

[10]Agus chuaigh Iúdás Isceiriót, duine den dáréag, go dtí uachtaráin na sagart chun é a thabhairt ar láimh dóibh. [11]Nuair a d’airigh siad é bhí áthas orthu agus gheall siad airgead a thabhairt dó; agus bhí sé ag faire ar dheis chun é a thabhairt ar láimh.

Ullmhú don Cháisc

[12]Ar an gcéad lá d’fhéile an tSlimaráin, nuair ba ghnách leo an cháisc a íobairt, dúirt a dheisceabail leis: “Cárbh áil leat go rachaimis agus ullmhú duit chun an cháisc a ithe?” [13]Chuir sé uaidh beirt dá dheisceabail agus dúirt sé leo: “Téigí isteach sa chathair, agus buailfidh fear libh agus próca uisce aige á bhreith leis. [14]Leanaigí é agus cibé áit a dtéann sé isteach, abraigí le fear an tí ‘Deir an máistir: Cá bhfuil mo sheomra aíochta go n-ithinn an cháisc in éineacht le mo dheisceabail?’ [15]Agus taispeánfaidh sé daoibh seomra mór in airde staighre, é feistithe ullamh. Déanaigí an réiteach ansiúd dúinn.” [16]D’imigh na

deisceabail leo agus tháinig siad isteach sa chathair, agus fuair siad mar a dúirt sé leo, agus d'ullmhaigh siad an cháisc.

Tá Duine Díbh chun mé a Bhrath

[17]Nuair a bhí an tráthnóna ann, tháinig sé leis an dáréag. [18]Agus nuair a bhí siad ina suí ag ithe, dúirt Íosa: "Deirim libh go fírinneach: tá duine agaibh atá ag ithe in éineacht liom a bhraithfidh mé." [19]Tháinig buaireamh orthu agus thosaigh siad ar a fhiafraí de, ina nduine is ina nduine: "An mise é?" [20]Dúirt sé leo: "Duine den dáréag é, duine a thumann a lámh sa mhias i mo theannta. [21]Sea, tá Mac an Duine ag imeacht, de réir mar atá scríofa mar gheall air; ach is mairg don duine úd trína mbraitear Mac an Duine! B'fhearr don duine sin nach mbéarfaí riamh é."

Bunú na Naomh-shacraiminte

[22]Le linn dóibh a bheith ag ithe, thóg Íosa arán, agus ar a bheannú dó, bhris agus thug dóibh é agus dúirt: "Tógaigí; is é seo mo chorp." [23]Agus thóg sé an cupa, agus ar altú dó, thug dóibh é, agus d'ól siad go léir as. [24]Agus dúirt sé leo: "Is í seo m'fhuilse an tiomna, atá le doirteadh ar son a lán. [25]Deirim libh go fírinneach, nach n-ólfaidh mé den sú seo na fíniúna a thuilleadh go dtí an lá sin nuair a ólfaidh mé ina fhíon nua é i ríocht Dé."

Rabhadh do Pheadar

[26]Tar éis dóibh an t-iomann a chanadh, chuaigh siad amach go Cnoc na nOlóg. [27]Agus dúirt Íosa leo: “Glacfaidh sibh uile scannal, óir tá scríofa: ‘Buailfidh mé an t-aoire agus scaipfear na caoirigh.’ [28]Ach tar éis dom éirí, rachaidh mé romhaibh go dtí an Ghailíl.” [29]Ach dúirt Peadar leis: “Siúd is go nglacfaidh cách scannal, ní ghlacfaidh mise.” [30]Agus dúirt Íosa leis: “Deirim leat go fírinneach, sa lá seo againn, anocht féin, roimh ghlaoch don choileach faoi dhó, séanfaidh tú mé faoi thrí.” [31]Ach is mar sin is déine a labhair sé: “Más ea féin go gcaithfidh mé bás a fháil in éineacht leat, ní shéanfaidh mé thú.” Agus dúirt siad uile an rud céanna.

Guí Íosa sa Ghairdín

[32]Tháinig siad go dtí áit ar a dtugtar Geitséamainí agus dúirt sé lena dheisceabail: “Fuirígí anseo fad a bheidh mé ag guí.” [33]Rug sé leis Peadar agus Séamas agus Eoin agus thosaigh sé ar bheith go critheaglach agus in anbhuain. [34]Agus dúirt sé leo: “Tá buaireamh mór ar m’anam go pointí báis. Fanaigí anseo agus bígí ag faire.” [35]Chuaigh sé ar aghaidh tamall agus chaith é féin ar an talamh, agus ghuigh go ngabhfadh an uair thairis, dá mb’fhéidir é, agus dúirt sé: [36]“Abba, a Athair, tá gach ní ar do chumas. Tóg an cupa seo uaim. Ach ná bíodh mar is toil liomsa ach mar is toil leatsa.” [37]Agus tháinig sé agus fuair ina gcodladh iad, agus dúirt sé le Peadar: “A Shíomóin, an i do chodladh atá tú? Nár fhéad tú faire aon uaire a dhéanamh? [38]Bígí ag faire agus ag guí ionas nach

rachadh sibh i gcathú. Tá an spiorad fonnmhar ach tá an cholainn fann.” [39]Agus d’imigh
sé arís agus ghuigh sé ag rá na bhfocal céanna. [40]Tháinig sé arís agus fuair ina gcodladh
iad mar bhí a súile trom; agus ní raibh a fhios acu cén freagra a thabharfaidís air.
[41]Tháinig sé den tríú huair agus dúirt leo: “Codlaígí libh feasta, agus glacaigí bhur
suaimhneas. Ní beag sin! Tá an t-am tagtha. Féach, tá Mac an Duine le tabhairt ar láimh
do pheacaigh. [42]Éirígí! Bímis ag gluaiseacht. Seo chugainn fear mo bhraite.”

Íosa á Ghabháil

[43]Sula raibh an focal as a bhéal, tháinig Iúdás, duine den dáréag agus slua lena chois a
raibh claimhte agus bataí acu, ag teacht ó uachtaráin na sagart, agus ó na scríobhaithe,
agus ó na seanóirí. [44]Bhí an comhartha ag fear a bhraite dóibh. “An duine a bpógfaidh mé
é,” ar seisean leo, “sin é é. Gabhaigí é, agus tugaigí libh é go haireach.” [45]Tháinig sé agus
rinne anonn ar Íosa gan stad; “A Raibí,” ar seisean leis, agus phóg sé é. [46]Leag siad siúd a
lámha air agus ghabh siad é. [47]Ach duine dá raibh ina sheasamh ansiúd, tharraing sé a
chlaíomh, agus bhuail seirbhíseach an ardsagairt agus bhain an chluas de. [48]Dúirt Íosa leo
á bhfreagairt: “An robálaí mé gur ghluais sibh amach mar seo le claimhte agus le bataí
chun breith orm? [49]Bhínn in bhur measc gach lá ag teagasc sa Teampall agus ní dhearna
sibh mé a ghabháil. [50]Ach is chun go gcomhlíonfaí na scrioptúir é.” Agus thug siad uile a
gcúl leis agus theith. [51]Fear óg a bhí á leanúint, ní raibh air ach brat línéadaigh. [52]Rug siad
air, ach lig sé an brat leo agus rith uathu agus é nocht.

Íosa i Láthair na Sainidríne

[53]Sheol siad Íosa leo go dtí an t-ardsagart, agus chruinnigh uachtaráin na sagart agus
na seanóirí agus na scríobhaithe le chéile ansiúd. [54]Lean Peadar é, i bhfad uaidh, isteach i
gcúirt an ardsagairt, agus bhí sé ina shuí i measc na seirbhíseach, agus é á théamh féin leis
an tine.
[55]Agus bhí uachtaráin na sagart agus an tsainidrín uile ag lorg fianaise in aghaidh Íosa
d'fhonn é chur chun báis, ach ní fhuair siad. [56]Óir bhí a lán ag tabhairt fianaise bhréige ina
choinne, ach ní raibh a bhfianaise ag réiteach. [57]Agus d'éirigh daoine éigin agus thug siad
fianaise bhréige ina aghaidh á rá: [58]"Chualamarna é á rá: 'An teampall seo a rinneadh le
lámha daonna, leagfaidh mé é, agus faoi chionn trí lá tógfaidh mé ceann eile nach le
lámha daoine a dhéanfar.'" [59]Ach níor réitigh a bhfianáise fiú sa mhéid sin. [60]Agus
d'éirigh an t-ardsagart i lár baill agus chuir sé ceist chun Íosa, á rá: "Nach bhfuil aon
fhreagra ar bith agat? Cad atá acu seo á dhearbhú ort?" [61]Ach d'fhan sé ina thost agus
níor thug sé aon fhreagra. Chuir an t-ardsagart ceist chuige arís agus dúirt sé leis: "An tú
an Críost, Mac an Bheannaithe?" [62]Dúirt Íosa leis: "Is mé; agus feicfidh sibh Mac an
Duine ina shuí ar dheis na Cumhachta agus é ag teacht le scamaill na bhflaitheas."
[63]Stróic an t-ardsagart a róbaí: "Cad is gá dúinn a thuilleadh d'fhinnéithe?" ar sé, "chuala
sibh an diamhasla. Cad é bhur mbarúil?" [64]Agus thug siad go léir de dhaorbhreith air go
raibh an bás tuillte aige. [65]Agus thosaigh cuid acu ar sheilí a chaitheamh air, agus ar
dhallóg a chur ar a aghaidh, agus é a bhualadh, agus a rá leis: "Bí ag tairngreacht!" Agus
ghabh na seirbhísigh de bhuillí air.

Séanann Peadar Íosa

[66]Nuair a bhí Peadar laistíos sa chúirt, tháinig duine de chailíní aimsire an ardsagairt,
[67]agus nuair a chonaic sí Peadar á théamh féin, d'fhéach sí go géar air agus dúirt leis:
"Bhí tusa freisin in éineacht le hÍosa an Nazairéanach." [68]Ach shéan sé é, á rá: "Ní eol
dom, ní thuigim cad a deir tú." Agus d'imigh sé amach sa réamhchúirt agus ghlaoigh an
coileach. [69]Chonaic an cailín aimsire é agus thosaigh ar a rá arís leis na daoine a bhí ina
seasamh timpeall: "Is duine díobh é seo." [70]Ach shéan sé arís. Tar éis tamaill bhig dúirt na
daoine a bhí ina seasamh timpeall arís le Peadar: "Go dearfa is duine díobh sin tusa, mar
is Gailíleach tú ar ndóigh." [71]Ach thosaigh sé ag eascaine agus ag tabhairt na mionn: "Níl
aithne agam ar an duine seo a deir sibh." [72]Agus láithreach ghlaoigh an coileach den dara
huair; agus ba chuimhin le Peadar an focal a dúirt Íosa leis: "Roimh ghlaoch don
choileach faoi dhó, séanfaidh tú mé faoi thrí." Agus bhris an gol air.

Íosa i Láthair Phioláit

15 Ar maidin bhí a gcomhairle ullamh gan mhoill ag uachtaráin na sagart fara na
seanóirí agus na scríobhaithe – an tsainidrín uile. Tar éis dóibh Íosa a cheangal,
thug siad leo é agus thug ar láimh é do Phioláit. [2]D'fhiafraigh Pioláit de: "An tusa Rí na
nGiúdach?" Dúirt sé leis á fhreagairt: "Tá sé ráite agat." [3]Agus chuir uachtaráin na sagart
a lán ina leith. [4]D'fhiafraigh Pioláit de arís: "Nach bhfuil aon fhreagra agat á thabhairt?

Féach a bhfuil acu á gcur i do leith!” [5]Ach níor thug Íosa freagra ar bith eile, rud a chuir
ionadh ar Phioláit.

[6]Le linn na féile ba bhéas leis príosúnach, an té a lorgaídís, a scaoileadh saor. [7]Agus
bhí fear darbh ainm Barabas ar láimh an uair sin leis an lucht ceannairce, dream a raibh
dúnmharú déanta acu sa cheannairc. [8]Chuaigh an slua suas dá bhrí sin agus thosaigh siad
ar a iarraidh air déanamh dóibh mar ba ghnách. [9]D’fhreagair Pioláit iad á rá: “An mian
libh go scaoilfinn saor chugaibh Rí na nGiúdach?” [10]Óir bhí fhios aige gur formad faoi
deara do uachtaráin na sagart é a thabhairt ar láimh. [11]Ach spreag uachtaráin na sagart an
slua chun gurbh é Barabas seachas eisean a scaoilfeadh sé saor chucu. [12]Agus dúirt
Pioláit leo arís á bhfreagairt: “Más ea, cad a dhéanfaidh mé leis an té ar a dtugann sibh Rí
na nGiúdach?” [13]Scread siad arís: “Céas é!” [14]Dúirt Pioláit leo: “Ach, cén t-olc a rinne
sé?” Ach is ea ba mhó a scread siad: “Céas é!” [15]Agus chun an slua a shásamh, scaoil sé
Barabas saor chucu ach rinne sé Íosa a sciúrsáil agus a thabhairt suas chun go gcéasfaí é.

An Choróin Dheilgneach

[16]Rug na saighdiúirí leo é isteach sa taobh istigh den chúirt, is é sin an préatóiriam,
agus ghlaoigh siad an cathlán go léir le chéile. [17]Chuir siad brat corcra uime, agus rinne
siad coróin dheilgneach a fhí agus a chur air. [18]Agus thosaigh siad ar bheannú dó: “Sé do
bheatha, a Rí na nGiúdach!” [19]Agus bhí siad á bhualadh sa cheann le giolcach agus ag
caitheamh seilí air, agus ag teacht ar a nglúine ag déanamh ómóis dó. [20]Agus tar éis

dóibh fonóid a dhéanamh faoi, bhain siad de an brat corcra, agus chuir siad a chuid éadaigh féin air.

An Céasadh

Agus sheol siad amach é chun é a chéasadh. [21]Agus duine a bhí ag gabháil an bhóthair, ag teacht ón tuath, Síomón, Cuiréanach, athair Alastair agus Rufus, chuir siad d'fhiacha air a chros a iompar. [22]Agus rug siad leo é go dtí an áit Golgotá – a chiallaíonn Áit an Chloiginn. [23]Agus bhí fíon, a raibh miorr tríd, á thabhairt acu dó, ach níor ghlac sé é. [24]Chéas siad é agus roinn siad a chuid éadaigh eatarthu, á gcur ar chrainn féachaint cén balla bhéarfadh gach duine. [25]Ba é an tríú huair é nuair a chéas siad é. [26]Agus bhí inscríbhinn a chúise scríofa: "Rí na nGiúdach." [27]Agus chéas siad beirt robálaithe mar aon leis, duine acu ar a dheis agus duine acu ar a chlé. [28]Agus comhlíonadh an scrioptúr a deir: "Cuireadh ar aon bhuíon leis na mallaitheoirí é." [29]Bhí lucht an bhealaigh ag tabhairt achasáin dó, ag croitheadh a gceann agus ag rá: "Ahá! Tusa a leagfadh Teampall Dé agus a thógfadh é i dtrí lá! [30]Saor thú féin! tar anuas ón gcros!" [31]Bhí uachtaráin na sagart ag fonóid faoi sa tslí chéanna eatarthu féin, in éineacht leis na scríobhaithe. "Shaor sé daoine eile," a deiridís, "ní féidir leis é féin a shaoradh. [32]Tagadh an Críost, Rí Iosrael, anuas ón gcros feasta chun go bhfeicfimis agus go gcreidfimis." Iad seo a bhí á gcéasadh mar aon leis, bhí siad á aithisiú freisin.

Bás Chríost

[33]Nuair a tháinig an séú huair, luigh dorchadas ar an talamh go léir go dtí an naoú huair. [34]Agus ar an naoú huair d'éigh Íosa de ghlór ard: "Elói, Elói, lamá sabachthaní?" a chiallaíonn: "A Dhia, a Dhia, cén fáth ar threig tú mé?" [35]Dúirt cuid dá raibh ina seasamh timpeall ar a chloisteáil sin dóibh: "Feach, tá sé ag glaoch ar Éilias." [36]Rith duine agus thum sé spúinse i bhfínéagar, chuir ar bharr giolcaí é agus thug deoch dó ag rá: "Fanaigí go bhfeicfimid an dtiocfaidh Éilias chun é thógáil anuas." [37]Ach ghlaoigh Íosa de ghuth ard agus shíothlaigh sé.

[38]Agus réabadh brat an Teampaill ina dhó ó bhun go barr. [39]An taoiseach céad a bhí ina sheasamh os a chomhair, chonaic sé mar a shíothlaigh sé amhlaidh sin agus dúirt sé: "Go dearfa ba é Mac Dé an duine sin."

[40]Bhí mná ann agus iad i bhfad uaidh ag breathnú. Bhí Máire Mhaigdiléana orthu, agus Máire máthair Shéamais Bhig agus Iósaef, agus Salómae. [41]Bhídís seo á leanuint agus ag freastal air nuair a bhí sé sa Ghailíl. Agus bhí a lán ban eile ann a bhí tagtha suas go Iarúsailéim in éineacht leis.

Íosa á Adhlacadh

[42]Agus nuair a bhí an tráthnóna cheana féin ann, ós rud é gurb é Lá an Ullmhaithe é (is é sin an lá roimh an tsabóid) [43]tháinig Iósaef ó Aramatáia, ball creidiúnach den chomhairle, fear a bhí, é féin, ag súil le ríocht Dé; agus chuaigh sé isteach go dána go dtí

Pioláit agus d'iarr corp Íosa air. [44]Bhí ionadh ar Phioláit é a bheith marbh cheana féin, agus ghlaoigh sé chuige an taoiseach céad agus d'fhiafraigh de an raibh sé marbh cheana féin. [45]Nuair a bhí a fhios sin aige ón taoiseach céad, cheadaigh sé an corp a thabhairt do Iósaef. [46]Cheannaigh Iósaef línéadach agus thóg anuas den chrois é agus d'fhill sa línéadach é agus chuir é i dtuama a bhí gearrtha as carraig, agus d'iompaigh cloch mhór le béal an tuama. [47]Bhí Máire Mhaigdiléana, agus Máire máthair Iósaef ag breathnú ar cár cuireadh é.

An Tuama Folamh: an tAingeal

16 Nuair a bhí an tsabóid thart, cheannaigh Máire Mhaigdiléana, Máire máthair Shéamais, agus Salómae, spíosraí chun dul agus é a ungadh. [2]Agus an-mhoch ar an gcéad lá den tseachtain, agus an ghrian ina suí, tháinig siad go dtí an tuama. [3]Agus bhí siad á rá le chéile: "Cé a iompóidh an chloch siar dúinn ó bhéal an tuama?" [4]Ach nuair a d'fhéach siad, chonaic siad go raibh an chloch iompaithe siar. Bhí sí an-mhór. [5]Agus nuair a chuaigh siad isteach sa tuama, chonaic siad an fear óg ina shuí ar dheis agus éide gheal air, agus tháinig scéin orthu. [6]Ach dúirt sé leo: "Ná bíodh scéin oraibh. Íosa an Nazairéanach, an té a céasadh, atá sibh a lorg. D'éirigh sé. Níl sé anseo. Féach an áit inar chuir siad é. [7]Ach imígí agus abraigí lena dheisceabail agus le Peadar: 'Tá sé ag dul romhaibh don Ghailíl; ansiúd a fheicfidh sibh é faoi mar a dúirt sé libh.'" [8]Tháinig na mná amach agus theith siad ón tuama mar ghabh scanradh agus uamhan iad. Agus ní dúirt siad aon ní le haon duine; óir bhí eagla orthu.

Íosa arna Aiséirí

[9]Tar éis aiséirí dó maidin an chéad lae den tseachtain, thaispeáin sé é féin ar dtús do
Mháire Mhaigdiléana, an bhean as ar chaith sé seacht ndeamhain amach. [10]D'imigh sise
agus d'inis sí é don mhuintir a bhíodh in éineacht leis, agus iadsan ag caoi agus ag gol.
[11]Ach nuair a chuala siadsan go raibh sé beo, agus go raibh sé feicthe aici, níor chreid
siad. [12]Ina dhiaidh sin thaispeáin sé é féin, i riocht eile, do bheirt acu agus iad ar an tslí ag
gabháil amach faoin tuath. [13]Tháinig siadsan ar ais agus d'inis don chuid eile é, ach ní mó
ná sin a chreid siad iadsan.

Misean na nAspal: An Deascabháil

[14]Níos déanaí, thaispeáin sé é féin don aonar déag agus iad ag bord, agus d'athchas sé
leo a ndíchreideamh agus stuacacht a gcroí, mar nár chreid siad an mhuintir a chonaic é
aiséirithe. [15]Agus dúirt sé leo: "Imígí faoin domhan uile agus fógraígí an soiscéal don
chruthaíocht uile. [16]An té a chreidfidh agus a bhaistfear, slánófar é; ach an té nach
gcreidfidh, daorfar é.
[17]"Agus leanfaidh na comharthaí seo an dream a chreideann: caithfidh siad deamhain
amach i m'ainmse, labhróidh siad i dteangacha nua; [18]tógfaidh siad nathracha ina lámha,
agus má ólann siad aon deoch mharfach, ní dhéanfaidh sí díobháil dóíbh; leagfaidh siad a
lámha ar easláin, agus beidh siad ar fónamh."

[19]Tar éis dó labhairt leo, dá bhrí sin, tógadh an Tiarna Íosa suas ar neamh, agus
chuaigh sé chun suite ar dheasláimh Dé. [20]Ach iad siúd, d’imigh siad leo agus
chraobhscaoil siad i ngach áit, agus chabhraigh an Tiarna leo ag neartú an bhriathair leis
na comharthaí a lean é.